

ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΗ ΑΠΟΔΕΙΞΙΣ ΕΠΙ ΤΩ ΑΓΙΩ ΠΑΣΧΑ

Ἀριθμ. Πρωτ. 425

† ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΣ

ΕΛΕΩ ΘΕΟΥ

ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ - ΝΕΑΣ ΡΩΜΗΣ

ΚΑΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ

ΠΑΝΤΙ ΤΩ ΠΛΗΡΩΜΑΤΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΧΑΡΙΝ, ΕΙΡΗΝΗΝ ΚΑΙ ΕΛΕΟΣ

ΠΑΡΑ ΤΟΥ ΕΝΔΟΞΩΣ ΑΝΑΣΤΑΝΤΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ

Χριστός Ἀνέστη!

«Δεῦτε», ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ, «λάβετε φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός» τοῦ Φαναρίου, τοῦ Ἱεροῦ Κέντρου τῶν Ὁρθοδόξων, καί δοξάσωμεν ὅλοι ὁμοῦ καί ἀπό κοινοῦ «Χριστόν τόν Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν».

Ζοφερά ἦτο ἡ ψυχική κατάστασις τῶν μαθητῶν τοῦ Κυρίου μετά τήν Σταύρωσιν Αὐτοῦ, διότι διά τῆς δι' αὐτῆς θανατώσεως τοῦ Κυρίου διελύθησαν αἱ ἐλπίδες τῶν μαθητῶν Του περί ἐπικρατήσεως Αὐτοῦ καί αὐτῶν ὡς πολιτικῆς ἐξουσίας. Εἶχον ἐκλάβει τήν θριαμβευτικὴν εἴσοδον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, μετά τήν ἀνάστασιν τοῦ Λαζάρου καί τήν θαυματουργικὴν τροφοδοσίαν πέντε χιλιάδων ἀνδρῶν, πλέον γυναικῶν καί παιδίων, διά πέντε ἄρτων καί δύο ἰχθῶν, ὡς προανάκρουσμα τῆς κατακτήσεως ὑπ' αὐτῶν κοσμικῆς ἐξουσίας. Ἡ μήτηρ δύο ἐξ αὐτῶν ὑπέβαλε μάλιστα τό αἴτημα ὅπως οἱ υἱοὶ αὐτῆς καθήσουν εἰς ἐκ δεξιῶν καί εἰς ἐξ εὐωνύμων τοῦ Κυρίου, ὅταν Οὗτος ἀναλάβῃ τήν ἐξουσίαν. Ὅλα αὐτὰ διελύθησαν ὡς **παιδικαὶ φαντασίαι** λόγῳ τοῦ φοβεροῦ πλήγματος τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Τήν πρωίαν, ὅμως, τῆς μιᾶς τῶν Σαββάτων αἱ Μυροφόροι εὔρον τόν τάφον κενόν καί ἤκουσαν παρά τοῦ Ἀγγέλου ὅτι ὁ Ἰησοῦς **ἀνέστη ἐκ νεκρῶν**. Μετ' ὀλίγον δέ εἶδον Αὐτόν εἰς ἄλλοίαν κατάστασιν, μὴ ἐπιτρέπουσαν εἰς τὰς Μυροφόρους νά Τόν ἀγγίξουν. Ἡ τοιαύτη ἀπροσδόκητος **ἐξέλιξις** τῶν πραγμάτων προεκάλεσε τήν **ἀπορίαν** τῶν περὶ τόν Ἰησοῦν περὶ τῆς περαιτέρω ἐξελίξεως τῶν γεγονότων. Ἡ ἀπάντησις δέν ἐδόθη εἰς αὐτούς ἀμέσως. Εἰδοποιή-

θησαν νά αναμένουν μέ ὑπομονήν καί καρτερίαν μέχρις ὅτου ἐνδυθοῦν **δύναμιν ἐξ ὕψους**. Πειθαρχήσαντες δέ εἰς τήν ἐντολήν, ἀνέμενον μέχρι τῆς Πεντηκοστῆς, ὅτε τό Ἅγιον Πνεῦμα, ἐπελθόν, ἀπεκάλυψεν εἰς αὐτούς, ἐν πληρότητι, τήν νέαν **ἀποστολήν** των. Αὕτη δέν συνίστατο εἰς τήν ἀπλευθέρωσιν ἑνός ἔθνους ἀπό τῆς ὑποδουλώσεως εἰς ἄλλο ἔθνος, ἀλλά εἰς τήν **ἀπελευθέρωσιν** τῆς ἀνθρωπότητος ὅλης ἀπό τῆς ὑποδουλώσεως εἰς τόν ἄρχοντα τοῦ κακοῦ καί εἰς τό κακόν ἐν γένει. Μία ἄλλη μεγάλη ἀποστολή διαφορετική ἀπό ἐκείνην τήν ὁποῖαν ὠνειρεύοντο.

Ἡ ἀσύλληπτος ἐντολή τῆς διαδόσεως τοῦ κηρύγματος τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τῆς δουλείας τοῦ θανάτου ἐξέπληξεν αὐτούς, ἀλλ' ἀνελήφθη μετά ζήλου καί ἐκηρύχθη πανταχοῦ καί ἔσωσε καί σώζει πολλούς ἀπό τοῦ θανάτου. Ὑπάρχει ὁ πρωτότοκος τῶν νεκρῶν, ὁ ἀναστημένος Ἰησοῦς, ὁ ὁποῖος προσφέρει εἰς ὅλους τήν δυνατότητα τῆς **ἀναστάσεως** καί τῆς **αἰωνίου ζωῆς**, μιᾶς ζωῆς ἡ ὁποία δέν ὑπόκειται πλέον εἰς τήν φθοράν, διότι ἐν τῇ ἀναστάσει οἱ ἄνθρωποι εἶναι ὡς οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἐν οὐρανῷ καί φέρουν σῶμα πνευματικόν ἀντί τοῦ σαρκικοῦ.

Πρόγευσιν αὐτῆς τῆς μακαρίας ἀναστασίμου καταστάσεως βιοῦμεν ἀπό τώρα, ὅταν φέρωμεν τό σάρκινον ἐνδυμά μας εἰς τρόπον ὥστε νά μή γευώμεθα τήν οὐσίαν τοῦ θανάτου, δηλαδή τήν ἀπομάκρυνσιν ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ, ἀλλά νά αισθανώμεθα ὅτι μετέβημεν ἀπό τοῦ φυσικοῦ θανάτου τοῦ σαρκίνου σώματος εἰς τήν ἀνωτέραν ζωήν τοῦ πνευματικοῦ τοιοῦτου διά τῆς μετ' ἀγάπης γνώσεως τοῦ **Προσώπου τοῦ Κυρίου**, ἡ ὁποία γνώσις ἰσοδυναμεῖ πρός τήν **αἰώνιον ζωήν**.

Δέν προσδοκῶμεν, λοιπόν, ἀπλῶς τήν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν ὡς ἕν γεγονός τοῦ ἀπωτάτου μέλλοντος ἀλλά μετέχομεν αὐτῆς ἀπό τοῦδε, ὥστε νά κραυγάζωμεν ἐνθουσιωδῶς μετά τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου Χρυσοστόμου: «Ποῦ σοῦ, θάνατε, τό κέντρον; ποῦ σοῦ, Ἄδη, τό νίκος;». Συνανέστημεν μετά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καί ζῶμεν τά ἔσχατα ὡς παρόντα καί τά παρόντα ὡς ἔσχατα. Ἡ ἀνάστασις διαποτίζει τήν ὑπαρξιν ἡμῶν καί πληροῖ χαρᾶς αὐτήν. Ὡς ἐπλήσθη χαρᾶς τό στόμα τῶν μαθητῶν ἐν τῷ λέγειν ἀνέστη ὁ Κύριος.

Συνεχίζομεν τό ἔργον τῶν Ἀποστόλων. Μεταδίδομεν εἰς τόν κόσμον τό μήνυμα τῆς ἀναστάσεως. Κηρύσσομεν ἐν ἐπιγνώσει, ὅτι ὁ θάνατος δέν πρέπει νά ἔχη θέσιν εἰς τήν ζωήν μας, οὐδεμίαν ὠφέλειαν προσφέρει εἰς τήν ἀνθρωπότητα. Οἱ ἐπιδιώκοντες νά βελτιώσουν τήν κοινωνικήν ζωήν διά τοῦ θανάτου συνανθρώπων τινῶν αὐτῶν, δέν προσφέρουν ἀγαθήν ὑπηρεσίαν εἰς τούς ἐπιζῶντας. Ὑπηρετοῦν τήν ἐπέκτασιν τοῦ θανάτου καί προετοιμάζουν τήν ὑπ' αὐτοῦ καταβρόχθισιν ἑαυτῶν.

Εἰς τās ἡμέρας μας τά τύμπανα τοῦ θανάτου καί τοῦ σκότους ἤχοῦν μα-

νωδῶς. Μερικοί συνάνθρωποί μας πιστεύουν ότι ἡ ἐξόντωσις ἄλλων συνανθρώπων μας εἶναι προᾶξις ἐπαινετή καὶ ὠφέλιμος, ἀλλὰ πλανῶνται οἰκτρῶς. Δυστυχῶς, ἡ ἐξουδένωσις καὶ καταπίεσις τῶν ἀσθενεστέρων ὑπὸ τῶν ἰσχυροτέρων ἐπικρατεῖ εἰς τὴν κοσμικὴν πυραμίδα τοῦ γίγνεσθαι. Συχνάκις ἐκπλήσσει ἡ σκληρότης καὶ ἔλλειψις εὐσπλαγχνίας τῶν κρατούντων τὰ ἡνία τοῦ κόσμου καὶ τῶν νομιζόντων ἐξουσιάζειν αὐτοῦ.

Ὁ Χριστός, ὅμως, διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου Αὐτοῦ ἀντέστρεψε τὴν κοσμικὴν πυραμίδα καὶ εἰς τὴν κορυφὴν αὐτῆς ἐτοποθέτησε τὸν Σταυρόν Του. Εἰς τὴν κορυφὴν εὐρίσκεται ὁ Ἰδιος, ἐπειδὴ Αὐτός ἔπαθε πλεῖον πάντων τῶν ἀνθρώπων. Δέν ὑπῆρξεν ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον ὁ ὁποῖος ὑπέφερεν ὅσα ὑπέφερεν ὁ Θεάνθρωπος Χριστός: «Σχήματι εὐρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δέ σταυροῦ». Διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς Πατὴρ «ἐχαρίσατο Αὐτῷ ὄνομα τό ὑπὲρ πᾶν ὄνομα, ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψη ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων» (Φιλίπ. β' 8-11).

Συχνάκις εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος βλέπομεν νά κυριαρχῇ τό σκότος τοῦ θανάτου, τό ἄδικον ἀντὶ τῆς δικαιοσύνης, τό μῖσος καὶ ὁ φθόνος ἀντὶ τῆς ἀγάπης, καὶ τοὺς ἀνθρώπους νά προτιμοῦν τό καταχθόνιον μῖσος ἀντὶ τοῦ φωτός τῆς Ἀναστάσεως. Παρὰ τὴν φαινομενικὴν τεχνολογικὴν πρόοδον τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν, παρὰ τὰς διακηρύξεις περὶ τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ τῶν θρησκευτικῶν ἐλευθεριῶν, τό ἐθνοφυλετικόν καὶ θρησκευτικόν μῖσος διογκοῦνται παγκοσμίως καὶ προκαλοῦν ἐπικινδύνους ἐντάσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπιτείνουν τὴν κυριαρχίαν τοῦ βασιλείου τοῦ θανάτου, τοῦ Ἄδου, τῶν καταχθονίων. Οἱ ἄνθρωποι ἀτυχῶς δέν ἠμποροῦν νά ἀνεχθοῦν τὴν διαφορετικότητα εἰς τὸν συνάνθρωπόν των. Δέν ἠμποροῦν νά δεχθοῦν τὴν διαφορετικὴν φυλετικὴν καταγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου, τὰς διαφορετικὰς ἀντιλήψεις καὶ πεποιθήσεις του, πολιτικάς, θρησκευτικάς, κοινωνικάς.

Ἡ ἱστορία, ὅμως, ἔχει ἀποδείξει ὅτι ἀληθινὴ πρόοδος δέν δύναται νά ὑπάρξῃ χωρὶς Θεόν. Οὐδεμία κοινωνία δύναται νά εἶναι ἀληθῶς προοδευτικὴ καὶ εὐδαίμων, ἐάν δέν ὑπάρχῃ ἐλευθερία. Ἀλλὰ ἡ ἀληθινὴ ἐλευθερία ἀποκτᾶται μόνον μέ τὴν παραμονὴν πλησίον τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἱστορία τοῦ εἰκοστοῦ αἰῶνος ἐπιβεβαιοῖ τραγικῶς αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν. Ἡ ἀνθρωπότης ἐγνώρισε τὴν ἐκ τῆς Κεντρικῆς Εὐρώπης πηγάσασαν φρίκην μέ τὰ ἑκατομμύρια θυμάτων τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου καὶ τῶν ρατσιστικῶν διωγμῶν. Ταῦτοχρόνως ὅμως ἔζησε καὶ τὴν φρίκην τῶν δυνάμεων ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι, ὀνομάζουσαι ἑαυτάς προοδευτικάς, διέπραξαν ἐν ὀνόματι τῆς ἐλευθερίας ἀναλόγου μεγέθους καὶ σκληρότητος ἐγκλήματα εἰς τὴν Ἀνατολικὴν Εὐρώπην. Οὕτω, λοιπόν, ὁ ὀλοκληρωτισμός δέν γνωρίζει πολιτικάς παρατάξεις, ὡς ἀπότοκος ἐνός ἀνθρωπι-

σμοῦ ἄνευ Χριστοῦ, μέ φυσικήν ἀπόληξιν τόν ὄλεθρον καί τόν θάνατον. Πάντα ταῦτα βεβαιοῦν ὅτι πᾶσα προσπάθεια διά ἀληθινήν ἐλευθερίαν ἄνευ Θεοῦ εἶναι καταδικασμένη εἰς τραγωδίαν.

Εἰς τήν κυριαρχίαν αὐτήν τῶν δυνάμεων τοῦ σκότους, ἡ Ἐκκλησία ἀπαντᾷ μέ τήν χάριν καί τήν δύναμιν τοῦ Ἀναστάτου Χριστοῦ. Αὐτός, ὁ Ὅποιος ἀνέλαβεν εἰς ἑαυτόν τάς ἀσθενείας καί τά παθήματα ἐκάστου ἀνθρώπου, παρέχει εἰς τόν κόσμον διά τῆς Ἀναστάσεως Του καί τήν βεβαιότητα ὅτι «νενίκηται ὁ θάνατος».

Ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωή εἶναι **δῶρον καί φῶς** τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τό ὁποῖον **«φαίνει πᾶσιν»**. Ἄς τιμήσωμεν ὅλοι τό **δῶρον**. Ἄς εὐχαριστήσωμεν οἱ πάντες τόν **Δωρητήν**, τόν «ὡς ἐν ἐσόπτρῳ διά σαρκός λάμπαντα τῷ κόσμῳ καί τό φῶς τῆς ἀναστάσεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντα». Δεῦτε, λοιπόν, λάβωμεν φῶς ἐκ τοῦ ἀνεσπέρου Φωτός τῆς Ζωῆς. Δεῦτε, ἀποδεχθῶμεν καί ὑποδεχθῶμεν τήν **δωρεάν** τῆς Ἀναστάσεως καί ἀναφωνήσωμεν ἐκ καρδίας μεγαλοφώνως:

Χριστός Ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας καί τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζοῆν χαρισάμενος! Χαίρετε λαοί καί ἀγαλλιᾶσθε!

*Φανάριον, Ἅγιον Πάσχα, βιδ΄
† Ὁ Κωνσταντινουπόλεως
διάπυρος πρὸς Χριστόν Ἀναστάνα
εὐχέτης πάντων ὑμῶν*

Ἀναγνωσθήτω ἐπ' ἐκκλησίας κατά τήν θεϊάν Λειτουργίαν τῆς ἑορτῆς τοῦ Ἁγίου Πάσχα, μετά τό Ἱερόν Εὐαγγέλιον.

**ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΦΥΛΛΟ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟ ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
κ.κ. ΑΝΘΙΜΟΥ**

- Ἐκδότης: Η ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
- Τυπογραφεῖο: "ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ" Ἰακίου 1 - ΑΘΗΝΑ
- Ἀπευθύνεσθε: «ΕΥΛΟΓΙΑ» - Ἱερά Μητρόπολις - Βογατσιοῦ 7
Τ.Κ. 54622 - Θεσσαλονίκη
- Ἡ «ΕΥΛΟΓΙΑ» διανέμεται δωρεάν.
- Δεκτές αὐτοπροαίρετες δωρεές ἀναγνωστῶν.
- ISSN 2241-6552

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΑΓΙΟΝ ΠΑΣΧΑ
20 Ἀπριλίου 2014

Ἀριθμ. Πρωτ. 209

ΠΑΣΧΑΛΙΟΣ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΝΘΙΜΟΣ

Πρός τόν
Ἱερών Κληρον και τόν εὐσεβῆ Λαόν
τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης

Ἀγαπητοί πατέρες και ἀδελφοί,

Στήν κορυφή τοῦ ὀλόφωτου ἑορτολογικοῦ κύκλου τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας ἡ λαμπροφόρος πανήγυρις τοῦ Πάσχα τῶν Ὁρθοδόξων φωτίζει και ἀπλιν τίς ψυχές τῶν Χριστιανῶν μέ τό ανέσπερο φῶς πού ἀνέτειλε ἀπό τόν κενό Πανάγιο Τάφο. Οἱ Μυροφόρες γυναῖκες, οἱ πρῶτοι ἀδιάφειστοι μάρτυρες τῆς Ἀναστάσεως, ἄκουσαν ἀπό τόν ἀπεσταλμένο τοῦ Οὐρανοῦ λαμπροστόλιστο Ἀγγελο, τό ἐκπληκτικό ἄγγελμα «ἡγέρθη, οὐκ ἔστιν ᾧδε· ἶδε ὁ τόπος ὅπου ἔθηκαν αὐτόν» (Μάρκ. 16,6).

Ἀπό ἐκείνη τήν ὥρα τό μήνυμα τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ πλημμυρίζει τούς αἰθέρες και ἐπαναβεβαιώνει στίς ψυχές τῶν ἀνθρώπων τήν ἐλπίδα γιά τήν ζωή και τήν αἰωνιότητα. Οἱ ἐνδοξοὶ Ἀπόστολοι, μετά τίς ἀλλεπάλληλες ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστάντος Χριστοῦ ἐνώπιόν τους, καθιστοῦν τήν Ἀνάσταση μόνιμο και βαθύτατο βίωμά τους, λυτρωτικό κήρυγμα, ἄγγελμα χαρᾶς, ἀναλλοίωτο φρόνημα, ἀληθινή αἰώνια ζωή, θεμέλιο λίθο και ζευκτήριο στοιχεῖο τοῦ θείου οἰκοδομήματος τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας.

Τό γεγονός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἀπέθανε ἐκουσίως καθηλωμένος στό Σταυρό, εἶναι τό παμμέγιστο δῶρο τοῦ Θεοῦ στόν ἄνθρωπο. Εἶναι τό γεγονός, πού περισσότερο ἀπό κάθε ἄλλο βεβαιώνεται στήν ἱστορία τοῦ κόσμου. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὄχι μόνον στούς μαθητές του

ἐπί σαράντα ἡμέρες, ἀλλά καί ἐπί εἴκοσι αἰῶνες, ὕστερα ἀπό τήν Ἀνάστασή του μέχρι σήμερα, «παρέστησεν ἑαυτόν ζῶντα... ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις» (Πράξ.1,3), παρουσίαζε ζωντανό τόν ἑαυτό του μέ πολλά σημεῖα καί ἀποδείξεις. Μέ κανένα τρόπο δέν ἐξηγοῦνται ὅσα ἔγιναν στήν ἱστορία τοῦ κόσμου, σχετικά μέ τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὕστερα ἀπό τόν θάνατο καί τήν ταφή του, παρά μόνον μέ τό κενό μνημεῖο καί τήν Ἀνάστασή του.

Τό «Χριστός Ἀνέστη» πού φάλλει σήμερα ἡ Ἐκκλησία σέ χίλιους τόνους, εἶναι ἡ νικηφόρα ἰαχή καί ὁ βροντερός ἀντίλαλος τοῦ κηρύγματος τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Δέν εἶναι θεωρητική διδασκαλία, δέν εἶναι σύνθημα κάποιου φιλοσοφικοῦ ἢ κοινωνικοῦ καί πολιτικοῦ συστήματος. Εἶναι κήρυγμα τοῦ μεγάλου θαύματος καί ἱστορικοῦ γεγονότος τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου, σάλπισμα καί διθύραμβος τῆς νίκης τῆς ζωῆς ἐναντίον τοῦ θανάτου. Ἀκούσθηκε τό βράδυ τῆς πρώτης ἡμέρας τῆς Ἀναστάσεως στήν Ἱερουσαλήμ, «ὅπου ἦσαν συνηθροισμένοι οἱ ἔνδεκα καί οἱ σύν αὐτοῖς». «Ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως!» (Λκ. 24,33-34) ἐβεβαίωσαν οἱ ἔμποροι ἀκόμη μαθητές. Διασαλπίσθηκε μετά τήν Πεντηκοστή σέ ὅλο τόν κόσμο, σέ ὅλες τίς γλῶσσες, σέ ὅλους τούς αἰῶνες. «Χριστός Ἀνέστη» ἀναβοᾷ ἡ Ἐκκλησία. «Ἀληθῶς Ἀνέστη ὁ Κύριος» ἀκούεται ἡ ἐπιβεβαιωτική ἀπόκριση ἀπό τήν Ἱερουσαλήμ καί «ἔως ἐσχάτου τῆς γῆς» (Πράξ. 1,8).

Ἡ πασχαλινή ἐμπειρία γιά ὅσους βιώνουν αὐτόν τόν θησαυρό τῆς Ἐκκλησίας μας, μπορεῖ νά κατευθύνῃ μέσα στόν ὠκεανό τῆς ζωῆς τό πηδάλιο τῆς ὑπάρξεώς μας. Δυστυχεῖς θαλασσοπόροι χωρίς τελικό λιμάνι προορισμοῦ, εἶναι ὅσοι ἐμμένουν στήν ἀπιστία τους. Αὐτή τήν ὥρα, ἀδελφοί μου, ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι χρειαζόμεθα τά πνευματικά ὄπλα τῆς πίστεως, τῆς ἐλπίδος, τῆς ὑπομονῆς καί τῆς γενναιότητος, γιά νά ξεπεράσωμε τίς σκληρές δοκιμασίες, οἱ ὁποῖες πλήττουν σκληρά μέγала τμήματα τοῦ λαοῦ μας. Πηγὴ ἀνεφοδιασμοῦ, ἀληθινό κεφαλόβρυσο ἀναψύξεως ἡ πασχαλιάτικη Ἀνάσταση τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς πίστεώς μας Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἐκεῖνος ἐκήρυξε πρῶτος στόν κόσμο τήν μεγάλη ἀρετή τῆς ἀγάπης, ἐκεῖνος εἶναι ὁ ὁποῖος μέ τήν ἔμπρακτη ἀγάπη του γιά τόν καθένα μας, μέχρι τήν θυσία ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, ὠλοκλήρωσε καί ἐδίδαξε τήν ἀρετή πού μπορεῖ νά λύσῃ τά προβλήματα τοῦ κόσμου. Διότι αὐτός ὁ ἴδιος εἶναι πού ἐδίδαξε καί τήν ἀρετή τῆς δικαιοσύνης, τήν βάση δηλαδή γιά τήν ἐξασφάλιση τῆς ἐνότητος καί τῆς εἰρήνης σέ κάθε ἀνθρώπινη κοινωνία.

Σέ μᾶς μένει ἡ εὐθύνη νά καταστήσωμε τήν ψυχὴ μας, ὁ καθένας, σκηνή

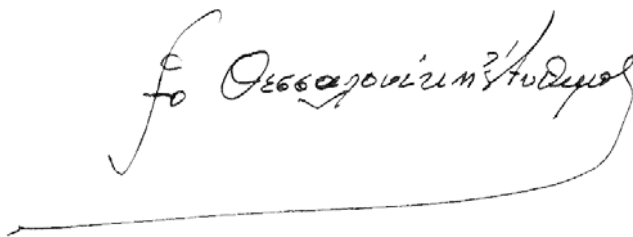
μόνιμης διαμονῆς τοῦ Ἀναστάτου Χριστοῦ, γιά νά ἀποτελέσωμε τήν συνέχεια τῆς πορείας τῶν πρῖν ἀπό μᾶς λυτρωμένων ἀδελφῶν μας. Ἡ Ἐκκλησία μας δέν κηρύσσει ἐπανάσταση. Ἡ Ἐκκλησία διακηρύσσει τήν Ἀνάσταση. Αὐτή ἐλευθερώνει ἀπό κάθε εἶδους δεσμά, αὐτή λυτρώνει ἀπό τά πάθη, αὐτή ἀπομακρύνει τούς φόβους, αὐτή ἐξουδετερώνει τήν ἀπελπισία, αὐτή δίνει φτερά στή ζωή μας. Ὁ καρδιογνώστης ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν καί ὁ παντογνώστης ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων προβλημάτων Κύριος Ἰησοῦς ἀπευθύνει πρὸς ὅλους τά μηνύματα τῆς χαρᾶς, τῆς εἰρήνης καί τῆς ἐλπίδος, ἐνῶ τό ἀνατεῖλαν ὑπέρλαμπρο φῶς ἀπό τόν κενό Τάφο τοῦ Κυρίου φωτίζει τόν δρόμο καί τήν πορεία ὅλου τοῦ κόσμου πρὸς τήν ἄνω Ἱερουσαλήμ.

Ἐμπρός, λοιπόν, ἀδέλφια μου καί παιδιά μου ἐν Χριστῷ, φιλοπρόοδοι καί φιλόχριστοι Θεσσαλονικεῖς, μέ πίστη καί ἐνθουσιασμό, μέ ὑπομονή καί ἐλπίδα, γεμάτοι ἀπό τήν πασχαλινή χαρά καί τήν ἀναστάσιμη εἰρήνη, νά συνεχίσωμε τήν πορεία μας, προσευχόμενοι στό Χριστό γιά τήν Ἐκκλησία μας, γιά τήν Μακεδονία μας καί τήν ὅλη Πατρίδα μας, τήν Ἑλλάδα, γιά τούς γείτονές μας λαούς καί τήν εἰρήνη ὅλης τῆς Οἰκουμένης.

Χριστός Ἀνέστη ἀδελφοί,

Χαίρετε, ὑγαίνετε καί ἐλπίζετε ἐπί τόν Θεόν.

Εὐχέτης
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

fo Θεσσαλονικεῖς ἀδελφοί

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Άριθμ. Πρωτ.: 244

Έν Θεσσαλονίκη τῆ 02.05.2014

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΑΝΘΙΜΟΣ

Πρός τούς

πανοσιολογιωτάτους καί αἰδεσιμολογιωτάτους Ἐφημερίους,

τούς Προϊσταμένους

τῶν Ἱερῶν Ἐνοριακῶν καί Προσκυνηματικῶν Ναῶν,

τούς Ὑπευθύνους τῶν Ἑρανικῶν Ἐπιτροπῶν,

τῶν Φιλοπτώχων Ταμείων καί τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, καί τούς ἱε-
ρολογιωτάτους Διακόνους,

ἥτοι πρὸς ἅπαντας τούς κληρικούς ἀνεξαιρέτως,

τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης

Ἐνταῦθα

Ἀγαπητοὶ πατέρες καί ἀδελφοί, ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ,

Χαίρετε ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ καί ὑγιαίνετε μετὰ τῶν οἰκείων καί συ-
νεργατῶν ὑμῶν πάντοτε.

«Οὐκ ἔστιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρῶσις καί πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη καί εἰρήνη καί χαρά ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ. Ὁ γάρ ἐν τούτοις δουλεύων τῷ Χριστῷ εὐάρεστος τῷ Θεῷ καί δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις. Ἄρα οὖν τά τῆς εἰρήνης διώ-
κωμεν καί τά τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους» (Ῥωμ. ιδ' 17-19).

Αὕτη εἶναι μία προτροπή τοῦ ἱεροῦ Ἀποστόλου Παύλου, μεταξὺ πλήθους ἄλλων, τὴν ὁποία ἐπέλεξα πρὸς οἰκοδομὴν ὅλων ἡμῶν, ἀφοῦ ἔχομεν τὴν ὑψίστην εὐλογίαν πρὸς διακονίαν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν καί πρὸς δό-
ξαν τοῦ ἐν Τριάδι ἁγίου Θεοῦ. Ὅπως δέ γνωρίζετε ἐκ τῆς προσωπικῆς σας ποι-
μαντικῆς διακονίας, ὀλόκληρον τό πλέγμα τῶν εὐθυνῶν μας πρὸς δόξαν Θεοῦ

καί πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι συγκροτοῦν τό ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πνευματικόν σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, στηρίζεται εἰς τὴν λατρευτικὴν, μυστηριακὴν, ἐποικοδομητικὴν καὶ ἱεραποστολικὴν δράσιν τῶν πνευματικῶν ποιμένων καὶ τοῦ ὑπ' αὐτῶν καθοδηγούμενου ποιμνίου, τό ὁποῖον μᾶς ἐμπιστεύεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

Τελεῖτε ὡσαύτως ἐν γνώσει τῶν θεολογικῶν σπουδῶν σας, ὅτι ἀπό τῆς ἐποχῆς τῶν ἀγίων Ἀποστόλων, τῶν ἀποστολικῶν Πατέρων καὶ τῶν μεγάλων Πατέρων καὶ Οἰκουμενικῶν Διδασκάλων τῆς ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν, ὁ χαρακτήρ τῆς πίστεώς μας εἶναι χριστοκεντρικός, σωτηριολογικός καὶ ἀνθρωποκεντρικός, θεμελιούμενος εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφήν καὶ εἰς τὴν Ἱεράν Παράδοσιν. Λειτουργοί καὶ ὑπηρέται αὐτοῦ τοῦ ὑπερκοσμίου καὶ ἐγκοσμίου ἔργου εἴμεθα ἡμεῖς ὅλοι μετὰ τοῦ πιστεύοντος Λαοῦ τοῦ Θεοῦ. Αἱ εὐθῦναι μας εἶναι τεράστιαι.

Τὰ μεγάλα κεφάλαια τῆς πίστεώς μας εἶναι: 1) Ἡ ἀρχὴ καὶ ἡ ἀποκάλυψις τῆς Ἐκκλησίας εἰς τρεῖς φάσεις, 2) Ἡ θεανθρωπίνη φύσις τῆς Ἐκκλησίας ὡς «Λαός τοῦ Θεοῦ», «Κοινωνία πιστῶν» καὶ «Σῶμα Χριστοῦ ὃ ἐστὶν ἡ Ἐκκλησία», καὶ 3) Ἡ θεανθρωπίνη φύσις τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνα ἰδιαίτερο κεφάλαιο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ διοργάνωσις τῆς ἐπιγείου Ἐκκλησίας καὶ ἡ σχέσις αὐτῆς πρὸς τὴν ἐπουράνιον. Ἐδῶ περιλαμβάνονται τὰ εἰδικά κεφάλαια: Οἱ Κληρικοί, οἱ Λαϊκοί ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ τό πολίτευμα τῆς Ἐκκλησίας. Ἐνα διακεκριμένον ἐπὶ πλεόν κεφάλαιον εἶναι τό Ἐπισκοπικόν συνοδικόν σύστημα διοικήσεως τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐκ τοῦ πλήθους τῶν κειμένων, διὰ τῶν ὁποίων ἐκφράζεται πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ἡ πίστις τῶν ὀρθοδόξων περὶ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν καταχωρίζομεν ἓνα ποίημα τοῦ ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου:

«Ὅρξες ἀγρύπνους παρθένων ψαλμωδίας
ἀνδρῶν, γυναικῶν, φύσεως λελησμένων·
οἶων θ' ὄσων τε καὶ ὄσον θεουμένων!
Σύμφωνον, ἀντίφωνον ἀγγέλων στάσιν
δισσὴν, ἄνω τε καὶ κάτω τεταγμένην,
θείας ὑμνωδῶν ἀξίας καὶ φύσεως...
Χορός τ' ἄπαυστα Χριστόν ὑμνούντων μέγαν,
πανήγυρίς τε πρωτοτόκων γεγραμμένων
ἐν οὐρανοῖς βίβλοις τε ταῖς αἰωνίοις»

(ἀγ. Γρηγορίου Θεολόγου, Ἔπη Ἠθικά, PG 37, 746A-747A & PG 37, 711A).

Ἡ Ἐκκλησία κατὰ ταῦτα ὡς «Λαός τοῦ Θεοῦ», ὡς «Κοινωνία πιστῶν» καὶ ὡς «Σῶμα Χριστοῦ», δηλαδή ὡς μία αἰώνιος, μοναδική, ἀπαράμιλλος, σω-

στική και άτελεύτητος κιβωτός σωτηρίας πάντων τῶν εἰς αὐτὴν ἀνηκόντων και ἐν μετανοίᾳ μέχρι θανάτου ἐν αὐτῇ διατελούντων, εἶναι ἡ μεγάλη ἐλπίδα, ἡ σωτηρία και ἡ αἰωνιότης τοῦ κόσμου. Ἡ ἁγία Γραφή και ἡ ἱερά Παράδοσις χρησιμοποιοῦν πλεῖστα ὀνόματα διὰ τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπως, ὄρος, οἶκος, ναός, οἰκοδομή, πύργος, σκηνή, παράδεισος, αὐλή, ποιμνη, νύμφη, παρθένος, ἄμπελος, κιβωτός, γεώργιον, λιμὴν, βασίλισσα, μήτηρ, λυχνία κ.ἄ.

Ταύτην τὴν Μητέρα Ἐκκλησίαν, τὴν βασίλισσαν τοῦ κόσμου ἀξιούμεθα νά διακονοῦμεν και ἡμεῖς οἱ λειτουργοὶ και πνευματικοὶ ποιμένες αὐτῆς. **ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ!**

Μετά τὴν συνοπτικὴν ἔκθεσιν περὶ τῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ και ἡ βούλησίς μας, μᾶς κατέστησαν Λειτουργοὺς αὐτῆς τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, εἶναι ἱερόν χρέος και ὑπαρκτὴ ἀνάγκη νά συνειδητοποιήσωμεν τάς εὐθύνας μας ἔναντι τοῦ Θεοῦ και τῶν ἀνθρώπων. Ἄνευ ἀμφιβολίας πράττομεν ὅ,τι εἶναι ἐφικτόν, μέ τὴν δύναμιν και τὸν φωτισμόν τοῦ Παρακλήτου νά ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν μας πρὸς σωτηρίαν ψυχῶν και πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ. Ἄλλ' εἶναι ἐπίσης ἀληθές ὅτι ἐνίοτε ἀδρανοῦμεν, χάνομεν τὸν ἐνθουσιασμόν μας, ὑποκύπτομεν εἰς τοὺς πειρασμούς ἢ αἰχμαλωτιζόμεθα εἰς τάς βιοτικὰς ἀνάγκας ἢ ὑποτασσόμεθα εἰς τό κοσμικόν φρόνημα.

Εἶναι βαρῦτατον ὀλίσθημα ἡμεῖς νά ἀκυρώνωμεν τὴν τάξιν ἡ ὁποία ἐτέθη ἀπὸ αἰῶνων εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας. Δέν πρέπει νά λησμονοῦμεν ποῖοι εἴμεθα, ἀπὸ ποῦ εἴμεθα και ποῦ και πῶς πορευόμεθα. Ἡμεῖς πρέπει νά διατηροῦμεν ἄσβεστον τὴν ἀληθῆ εἰκόνα ὅτι «οἱ Ἀπόστολοι ἡμῖν εὐηγγελίσθησαν ἀπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, Ἰησοῦς Χριστός ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐξεπέμφθη. Ὁ Χριστός οὖν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ και οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ» (Κλήμεντος Ῥώμης), ἀπὸ δέ τῶν Ἀποστόλων οἱ πρῶτοι ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθέντες ἐπίσκοποι μαθηταὶ αὐτῶν και ἀπ' αὐτῶν οἱ κατὰ τόπους κατασταθέντες ἐπίσκοποι-πρεσβύτεροι, ἔπειτα δέ κατὰ διαδοχὴν χειροτονούμενοι ἐπίσκοποι ἐν σειρᾷ συνεχεῖ και ἀδιασπάστῳ, γινομένων πάντων «εὐτάκτως ἐκ θελήματος Θεοῦ».

Συνήθως ἡ ἀποστολικὴ διαδοχὴ νοεῖται ἀπὸ προσώπου εἰς πρόσωπον «ἐν καθέδρᾳ ἐπισκοπικῇ» κατὰ ἀδιάκοπον χρονικὴν συνέχειαν και σύνδεσιν μετά τῶν Ἀποστόλων, τῶν ὁποίων διὰ τοῦτο διάδοχοι εἶναι οἱ ἐπίσκοποι, ἐνῶ εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ἀλύσειος ἴσταται αὐτός ὁ Κύριος. Κατὰ ταῦτα ὁ Ἰησοῦς Χριστός κατέστησεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τοὺς Ἀποστόλους, οἱ Ἀπόστολοι κατέστησαν εἰς αὐτὴν διὰ χειροτονίας ἐπισκόπους, πρεσβυτέρους και διακόνους, οἱ δέ ἐπίσκοποι κατὰ πληρεξουσιότητα τῶν Ἀποστόλων ἐχειροτόνησαν και κατέστησαν ἑτέρους ἐπισκόπους, πρεσβυτέρους και διακόνους ἐξακολουθητικῶς κατ' ἀδιάκοπον ἱστορικὴν συνέχειαν και διαδοχὴν μέχρι τοῦ παρόντος, μεταδιδόμενου οὕτως ἀκαταπαύστως, δι' ἐπικλήσειος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος και ἐπιθέσειος τῶν χειρῶν τοῦ «χαρίσματος τοῦ Θεοῦ» (Β' Τιμ. α' 6), δηλαδή τοῦ ἱερατικοῦ και διδακτικοῦ

καί ποιμαντικοῦ χαρίσματος μετά συνόλου τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας ἀπό τῆς μιᾶς γενεᾶς τῶν φορέων τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ λειτουργήματος εἰς τήν ἄλλην μέχρι σήμερον (Καρμίρης Ἰω.).

Δι' αὐτῶν τῶν ἐλαχίστων ἀντιλαμβάνεσθε, ἀγαπητοί πατέρες καί ἀδελφοί, ποίου ὑφίστου λειτουργήματος εἴμεθα συμμετοχοί, καί ποίου μεγέθους εἶναι ἡ εὐθύνη μας ἔναντι Θεοῦ καί ἀνθρώπων. Δι' αὐτό σᾶς προτρέπω καί σᾶς παρακαλῶ: Ἀνανεώσατε τόν ἐνθουσιασμόν σας διά τήν ἀρίστην ἐκτέλεσιν τῶν ποιμαντικῶν, λειτουργικῶν, φιλανθρωπικῶν καί πνευματικῶν καθηκόντων σας. Μεριμνήσατε διά τόν εὐαγγελισμόν τῆς νεότητος τῆς πατρίδος μας, ἀφουγκρασθῆτε τόν πόνον καί τά παράπονα τῶν ἐνοριτῶν σας. Ἀναπτύξατε μεταξύ σας τήν ἀγάπην, τήν ἐνότητα καί τήν φιλαδελφίαν. Καλλιεργήσατε τήν συνεργασίαν διά τήν ἐκτέλεσιν τῶν ποικίλων ἔργων καί τήν κάλυψιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ σας. Ἀνανεώσατε τόν ἱεραποστολικόν σας ζῆλον. Ἀντισταθῆτε εἰς τήν μανίαν τῶν αἱρέσεων καί φυλάξατε τό ποιμνιόν Σας ἀπό «λύκους βαρεῖς». Τηρήσατε τήν εὐταξίαν, τήν ἀκρίβειαν, τήν νομιμότητα καί τήν δικαιοσύνην κατά τήν ἄσκησιν τῶν διαχειριστικῶν καθηκόντων σας εἰς τήν Ἐνορίαν. Οἰκοδομήσατε πνευματικά καί ἀναπαύσατε ψυχικά τούς Χριστιανούς τῆς Ἐνορίας σας. Καλλιεργήσατε τήν ἐνότητα τοῦ Λαοῦ μας. Κηρύξατε Ἰησοῦν Χριστόν Ἐσταυρωμένον καί Ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν διά τήν σωτηρίαν μας.

Ἀγαπητοί πατέρες καί συνεργοί ἐν Κυρίῳ,

Ἡ παροῦσα Ἐγκύκλιος ἔχει ὡς κύριον σκοπόν τήν ἀνανέωσιν καί τήν καλλιέργειαν τῆς ποιμαντικῆς καί πνευματικῆς εὐθύνης ὄλων μας ἀπέναντι τοῦ ἐν Τριάδι ἁγίου Θεοῦ καί τῆς ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας χάριν τοῦ εὐσεβοῦς καί ἡρωϊκοῦ λαοῦ μας.

Εὐχομαι καί προσεύχομαι πρός τόν Κύριον Ἰησοῦν ἵνα ἀποθέσωμεν πᾶσαν προτέραν ἀναστροφὴν καί φρόνημα τό ὁποῖον ἐμποδίζει τήν σωτηρίαν μας, νά ἀνανεώσωμεν τόν παλαιόν ἄνθρωπον καί νά ἐνδυθῶμεν τόν νέον ἄνθρωπον τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Ἐκκλησίας μας.

Σᾶς ἀσπάζομαι ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι

Εὐχέτης
Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

Γεωργίου Ζημιτζιδιμοῦ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Έν Θεσσαλονίκη, 2.4.2014

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ ΑΛΒΑΝΙΑΣ κ.κ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΣΤΗΝ ΑΠΟΤΟΚΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Άνεχώρησε σήμερα τό πρωϊ από τό αεροδρόμιο «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ» ό **Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος Τιράνων, Δυρόαχίου και πάσης Άλβανίας κ.κ. Αναστάσιος**, ό όποϊος πραγματοποίησε ανεπίσημη επίσκεψη στην **Θεσσαλονίκη**, συνοδευόμενος από τόν **Θεοφιλέστατο Επίσκοπο Άμαντίας κ. Ναθαναήλ**, μετά από πρόσκληση του **Δικτύου Κοινωνικής Άλληλεγγύης και Άρωγής** πού είναι μιá προσπάθεια τών πιό σημαντικών επιχειρηματικών φορέων τής **Θεσσαλονίκης**.

Ό **Μακαριώτατος**, τήν **Δευτέρα 31 Μαρτίου** στίς **11** τό πρωϊ έφθασε στό αεροδρόμιο «Μακεδονία» όπου τόν ύποδέχθηκαν, ό **Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ.κ. Άνθιμος**, και οι εκπρόσωποι τών παραγωγικών φορέων και τών επιμελητηρίων τής πόλεως. Στή συνέχεια, έκαμε έθιμοτυπική επίσκεψη στό **Έπισκοπεϊό τής Ίεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης** και είχε έποικοδομητική συζήτηση μέ τόν **Παναγιώτατο κ. Άνθιμο**.

Τό βράδυ στίς **7.30**, ό **Μακαριώτατος Αρχιεπίσκοπος κ. Αναστάσιος**, ώμίλησε στό κατάμεστο **Μέγαρο Μουσικής Θεσσαλονίκης** μέ θέμα: «**Ευθύνη και ευκαιρία κοινωνικής άλληλεγγύης. Κριτικός λόγος τής Έκκλησίας**», επί παρουσία του **Παναγιωτάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Άνθιμου**, τών Άρχων τής πόλεως και τών παραγωγικών φορέων του τόπου μας. Σύμφωνα μέ τό πρόγραμμα μετά τήν όμιλία άκολούθησε προβολή μέ τίτλο «**Στιγμές από τήν ιεραποστολική προσπάθεια του αρχιεπισκόπου Αναστασίου**» και στή συνέχεια θαυμάσιο μουσικό πρόγραμμα από τήν παιδική χορωδία του ιεροϋ **Ναού άγιων Κυρίλλου και Μεθοδίου Θεσσαλονίκης**.

Τήν **Τρίτη**, ό **Μακαριώτατος**, ώμίλησε, μέ θέμα «**Άναμνήσεις κοινής πορείας**» στό θέατρο τής **Έταιρείας Μακεδονικων Σπουδων** σε εκδήλωση πού άφορούσε στον μακαριστό ιερομόναχο αρχιμανδρίτη **π. Ευσέβιο Βίττη**. Άκολούθως έπεσκέφθη και πάλι τό **Έπισκοπεϊό** τής τοπικής μας **Έκκλησίας**, όπου ό **Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Άνθιμος** παρέθεσε στον **Μακαριώτατο** και τούς συνεργάτες του ανεπίσημο γεύμα.

Ό παρουσία του **Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Άλβανίας κ. Αναστασίου** έδωσε σημαντικό νόημα στίς προσπάθειες πού κάνουν οι επιχειρηματικοί φορείς και οργανισμοί μαζί μέ τά έπιμελητήρια του τόπου μας για τήν ανάκαμψη και τήν σταθερότητα τής οικονομίας, αλλά και έχάρισε τήν δυνατότητα σε όλους μας νά αντιληφθούμε ότι ή **Έκκλησία** προσφέρει αντίστοιχα ένα πολύ μεγάλο κοινωνικό και φιλανθρωπικό έργο άλληλεγγύης και άρωγής προς τούς συνανθρώπους μας πού αντιμετωπίζουν λόγω τής κρίσεως τεράστια προβλήματα στή ζωή τους.

Έκ τής Ίεράς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης

ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς τοῦ Α.Π.Θ. ἀπαντᾷ στὸν Ν. Δήμου

Δευτέρα 28 Ἀπριλίου 2014

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ τίς πρόσφατες δηλώσεις τοῦ κ. Νίκου Δήμου γιὰ τὸ Ἅγιο Φῶς, ὁ Κοσμήτωρ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Α.Π.Θ. καθηγητῆς κ. Μιχαήλ Γ. Τρίτος ἔστειλε στὸν κ. Δήμου τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή.

Ἀγαπητέ κ. Δήμου,

Μέ ὄλη τὴν ἐκτίμηση πού τρέφω στό πρόσωπό σας, τώρα πού κόπασε ὁ θόρυβος ἀπό τίς πρόσφατες δηλώσεις σας, ἐπιτρέψτε μου νηφάλια καί πολιτισμένα νά καταθέσω καί ἐγώ τούς δικούς μου προβληματισμούς ὡς ἀπάντηση στίς ἐνστάσεις σας.

Ὁ ἀείμνηστος ἀκαδημαϊκός Γεώργιος Μέγας εἶχε γράψει κάποτε γι' αὐτούς πού ἀμφισβητοῦν τὸ γεγονός τῆς Ἀναστάσεως καί γενικότερα τὰ θέματα ὑπερφυσικοῦ χαρακτήρα τοῦ Χριστιανισμοῦ:

«Μπορεῖς νά πάρεις σκεπτικιστή, ψευτομορφωμένε, ψευτοσοφέ, ὅποια στάση θέλεις ἀντίκρου στό μύθο καί τὸ δόγμα. Μπορεῖς νά πάρεις τὸ παγερό λεπίδι τῆς κοινῆς λογικῆς καί νά κρεουρήσεις ὅσα ἢ πίστη μέ τόν πυρετό τοῦ ὑπέρολογου ἔχει δημιουργήσει. Εἶτε νοιώθεις ὅμως εἶτε μή, εἶτε τὸ θέλεις εἶτε ὄχι, βρίσκεσαι καί σὺ μέσα σ' αὐτές τίς τρεμάμενες φλόγες, σ' αὐτό τὸ φωτερό πέλαγος, πού χορεύει ἔστω καί σβησμένο τὸ κενό σου...».

Ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, κ. Δήμου, εἶναι τὸ μεγαλύτερο γεγονός στήν ἱστορία τοῦ κόσμου. Κάθε ἀλήθεια τοῦ Χριστιανισμοῦ περικλείεται στήν Ἀνάσταση καί τὸ πᾶν ἐξαρτᾶται ἀπό αὐτή. Εἶναι ταυτόχρονα ἱστορικό, ὑπαρξιακό καί ἐσχατολογικό γεγονός, ἀλλά καί μιὰ πραγματικότητα πού δέθηκε ἄμεσα μέ τὴ βιοθεωρία καί τὴν ἀπαντοχὴ τοῦ ἐλληνικοῦ λαοῦ, ἀφοῦ ἔχει ἀναγορευθεῖ στή γνησιότερη γιορτὴ τῆς ἀντίστασης καί τῆς ἐλευθερίας.

Ὅπως γράφει ὁ Ἑλύτης «στό χῶμα τὸ στρωμένο μέ τὰ ἀμπελομάντιλα, κνί-

σες, τσουγκρίσματα και Χριστός Ἄνεστη μέ τά πρώτα συμπάρα τῶν Ἑλλήνων».

Ὅπως ὅμως ὅλα τά γεγονότα ὑπερφυσικοῦ χαρακτήρα τοῦ Χριστιανισμοῦ δέν ἐρμηνεύεται μέ τά δράματα τῆς σκέψης καί τόν πήχυ τῆς λογικῆς, γιατί, ἡ λογική, πού κινεῖται σέ ὀρισμένα πλαίσια καί μᾶς γνωρίζει δευτερογενεῖς ιδιότητες τῶν ἀντικειμένων, εἶναι τόσο ἀδύναμη νά προσεγγίσει τόν γνόφο τοῦ μυστηρίου, ὅσο τό αὐτί τήν ὄραση καί τό μάτι τούς μουσικούς τόνους.

Τό μυστήριο δέν εἶναι ὁ ἀντιλογικός χῶρος τοῦ ἐπέκεινα, ἀλλά ὁ πέραν τῆς λογικῆς χῶρος τῆς ἐλευθερίας. Ἡ παρουσία τοῦ μυστηρίου δέν ἀποτελεῖ ἀπαίτηση γιά τή λογική, ἀλλά πρόκληση. Ἀποτελεῖ τήν ἔσχατη δοκιμασία τῆς ἀνθρώπινης ἐλευθερίας.

Ἡ ὄντολογική ἀπαίτηση τοῦ μυστηρίου ἀποτελεῖ μιά μορφή ἐπικλήσεως στό χῶρο τῆς πείρας. Ἡ ἀνθρώπινη πείρα εἶναι ἡ μόνη πού μπορεῖ νά διαλεχθεῖ, νά ἀπαντήσει στήν ἐπίκληση, στό ἐπώδυνο γεγονός τῆς παραδοξότητας τοῦ μυστηρίου.

Καί ἡ Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ εἶναι πείρα. «Χαρᾶς τά πάντα πεπλήρωται τῆς Ἀναστάσεως τήν πείραν εἰληφότα», μᾶς βεβαιώνει ἕνας ὕμνος τῆς Ἐκκλησίας μας.

Γιά νά ἀποκτήσουμε ὅμως αὐτή τήν πείρα χρειάζεται ἡ κάθαρση τῶν αἰσθήσεων ἀπό τόν συσκοτισμό τῆς καθημερινότητας.

Τό ἄδειασμα ἀπό ὅλες τίς ἐγωκεντρικές καί ἀνθρωποκεντρικές τυμπανοκρουσίες γιά νά ἀκουστεῖ ἡ μιλιὰ τοῦ Ἀναστάτος μέσα στή σιωπή μας. «Ἐν σιωπῇ» κατοικεῖ ὁ Ἀναστημένος Λόγος. Μέσα σέ «ἀλλότριους» λόγους δέν κατοικεῖ, γιατί εἶναι ὁ Λόγος πού περιέχει ὅλους τούς λόγους καί ἡ παρουσία του διαλύει τούς παρείσακτους.

Μόνο μέ αὐτές τίς προϋποθέσεις μποροῦμε νά δοῦμε τόν Ἀναστάνα Κύριο «ἐξαστράπτοντα καί χαίρετε φάσκοντα» καί νά ὑπερβοῦμε τά ἐφιαλτικά σύνδρομα τῆς ἐνοχῆς, τῆς ἀγωνίας, τῆς φθορᾶς καί τοῦ θανάτου.

Εὐχομαι ὀλόψυχα νά κάνετε τήν τίμια αὐτοκριτική σας καί νά ξαναδεῖτε τά μεγάλα αὐτά θέματα μέ τή δέουσα σοβαρότητα καί ὑπευθυνότητα, χωρίς ἰδεολογικές ἀγκυλώσεις καί ἀνούσιες προκαταλήψεις. Χριστός Ἄνεστη κ. Δήμου!

Μέ ἐκτίμηση

Καθηγητής Μιχαήλ Γ. Τρίτος
Κοσμητῶρ Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.

ΓΙΑ ΤΟ ΤΖΑΜΙ ΤΟΥ ΒΟΤΑΝΙΚΟΥ

Μου ζητήθηκε πρό καιροῦ νά ἔχω συμμετοχή σέ μία συζήτηση γιά τό ὑπό ἀνέγερση τζαμί σέ μιά πρωινή ἐκπομπή τῆς Δημόσιας Τηλεοράσεως. (Ἀλήθεια, κανείς ἀρμόδιος δέν σκέφθηκε τί σημαίνει ὁ ὄρος δημόσιος, ὅταν ἐκφέρεται κατά θηλυκοῦ γένους;). Ἀρνήθηκα, προφασιζόμενος βαρηκοΐα. Ἡ κυρία, ὅμως, ἦταν ἐπίμων καί μου πρότεινε νά σταλεῖ συνεργεῖο στό σπίτι μου, ὅπου θά κάνω μία δήλωση μέ τίς ἀπόψεις μου καί δέν θά ὑπάρξει πρόβλημα ἐμπλοκῆς σέ διάλογο.

Δέχθηκα μέ βαριά καρδιά. Τό συνεργεῖο (δύο εὐγενέστατοι κύριοι) ἦλθαν στό σπίτι μου δύο ὄρες ἐνωρίτερα καί μου εἶπαν ὅτι ἡ δήλωσή μου θά γίνει μόλις ἀρχίσει ἡ ἐκπομπή. Μέ ἔξωσαν φίδια ἀνησυχίας καί τούς εἶπα νά τηλεφωνήσουν ὅτι σέ διάλογο δέν μετέχω λόγω βαρηκοΐας.

Φαίνεται, ὅμως, ὅτι οἱ δύο πολυθέληγτρες «συντονίστριες» ἦσαν πιά βαρῆκοες ἀπό ἐμένα καί μέ ἐνέπλεξαν σ' ἓνα διάλογο μέ πρόσωπα πού μου ἦσαν ἄγνωστα καί πού σέ καμιά περίπτωση δέν εἶχα διάθεση ν' ἀρχίσω διάλογο μαζί τους. Καί ὅμως, ὁ διάλογος ἄρχισε, ὁπότε ἀναγκάστηκα νά ἐγκαλέσω.

Ἀκολούθως, παρακάλεσα τά δύο μέλη τοῦ συνεργεῖου νά ἀπέλθουν. Ἔτσι ἄφησα τό πεδίο ἐλεύθερο στούς συζητητές καί στίς «κυρίες» νά ποῦν ὅ,τι θέλουν. Πρόφθασα, ὅμως, νά πῶ μερικά πράγματα, πού εἶναι χρήσιμο νά διαβασθοῦν, γιατί, ὅπως μέ πληροφόρησαν, κάποιος ἀπό τό «συνεργεῖο» μου καταλόγισε φανατισμό καί κάτι ἄλλο βαρύτερο. Ἡ δήλωσή μου –ὅπως τήν θυμάμαι– περιεῖχε τά ἀκόλουθα ἐρωτηματικά σημεία:

Πρῶτον, σέβομαι τίς θρησκευτικές εὐαισθησίες καί τίς θρησκευτικές ἀνάγκες παντός ἀνθρώπου, ἀλλ' ἀφελῶς διερωτῶμαι: σέ ποιούς θα ἀνήκει θρησκευτικά τό ἐν λόγω τζαμί; Στούς Σουνίτες ἢ στούς Σιίτες; Ἡ, μήπως, σέ κάποια ἄλλη ἀπό τίς δεκάδες μουσουλμανικές σχέτες; Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί δέν μποροῦν νά μονοιάσουν στίς χῶρες τους καί θά μονοιάσουν στήν Ἑλλάδα; Μήπως ὑπάρχει κίνδυνος νά ἔχουμε φαινόμενα Βαγδάτης;

Δεύτερον, ἐν ἡμέραις κρίσεως, ὅταν δέν ἔχουμε χρήματα νά ἐπισκευάσουμε καί νά ἀποκαταστήσουμε τήν Μητροπόλη (15 χρόνια εἶναι γιά), μᾶς περρισεύουν λεφτά γιά νά φτιάξουμε πολυτελές τζαμί;

Τρίτον, ποιά ἐκκλησία τῶν Ἀθηνῶν διαθέτει τήν οἰκοπεδική ἔκταση πού θά διαθέτει τό ὑπό ἀνέγερση τζαμί; (Ὅπως μέ ἔχουν πληροφορήσει ἀπόστρατοι ἀξιωματικοί τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ, στό ὅποιο ἀνήκε ὁ χῶρος, πρόκειται γιά μιά ἔκταση 20-23 στρεμμάτων. Ἴσως νά κάνουν λάθος. Ἀλλά τό χῶρο τόν ἔχω ἐπισκεφθεῖ καί εἶναι ἐξαιρετικά εὐρύς).

Τέταρτον, ὁ εἰσερχόμενος στήν Ἀθήνα μέσω τῆς Ἱερᾶς Ὀδοῦ καί τῆς Λε-

ωφόρου Καβάλας, πρώτα θά βλέπει τό τζαμί καί μετά τήν Ἀκρόπολη. Ποιά ἐντύπωση θά προκαλεῖ στόν ξένον ἐπισκέπτη, ὅταν θά βλέπει στίς πύλες τῶν Ἀθηνῶν τό συναθροισμένο πλήθος τῶν μουσουλμάνων; Ἀφήνω τήν ἀπάντηση στόν ἀναγνώστη.

Πέμπτον, πόσο κοστολογήθηκε ἡ ἐκχωρηθεῖσα ἀπό τό Πολεμικό Ναυτικό οἰκοπεδική ἔκταση; Καί ποιοί ἦσαν οἱ ὑπογράψαντες πολιτικοί καί στρατιωτικοί; Μήπως κάποιος ἐξ αὐτῶν φιλοξενεῖται ἢ πρέπει νά φιλοξενηθεῖ στόν Κορυδαλλό; Διότι, ὅπως μοῦ ἔχουν ἐκμυστηρευθεῖ παλαιοί ἀξιωματικοί τοῦ Πολεμικοῦ Ναυτικοῦ, ἡ ἔκταση δόθηκε «μπίρο παρά». Στό ἕνα πέμπτο τῆς ἀξίας της!

Ἔκτον, τό καί σοβαρότερο: Τί θά συμβεῖ ἂν κάποιος χριστιανός θρησκομανῆς ἢ κάποιος χουλγκάνος ἢ (αὐτό κυρίως) κάποιος προβοκάτορας γράψει κάποια νύκτα κάτι αἰσχρό γιά τή μουσουλμανική θρησκεία ἢ φτιάξει μιά κερικατούρα τοῦ Μωάμεθ; Δέν θά ξεσηκωθεῖ ἐναντίον μας ὅλο τό Ἰσλάμ; Ἐδῶ οἱ ἐγχώριοι βάρβαροι δέν σέβονται τά πιό ἱερά μας μνημεῖα καί θά σεβασθοῦν τό τζαμί;

Μήπως κάτι τέτοιες βλακώδεις ἢ προβοκατόρικες ἐνέργειες, θά δίνουν τό πρόσχημα στήν Τουρκία (διότι αὐτή οὐσιαστικά θά εἶναι ὁ διαφεντευτής τοῦ τζαμιοῦ), νά ἐπεμβαίνει στά ἐσωτερικά μας; Ἄς θυμηθοῦμε τί ἔγινε τό 1955 μέ κάποια αἰσχρογραφήματα στή φερόμενη σάν οἰκία τοῦ Κεμάλ στή Θεσσαλονίκη. Ξεσηκώθηκαν τά ἄγνωμα πλήθη τῆς Πόλης καί ἀφάνισαν καθετί χριστιανικό στήν Βασιλεύουσα. Ἀπό καταστήματα μέχρι τάφους.

Καί κάτι πού δέν πρόφθασα νά πῶ: Ἀκούω νά λέγεται ὅτι θά ἀναβαθμισθεῖ ἡ περιοχή χάρη στό τζαμί. Οἱ λέγοντες αὐτό, χωρίς νά ἔχουν πρόθεση νά κἀνουν χιοῦμορ, αὐτό τελικά πετυχαίνουν. Ἄν θέλουμε ἀναβάθμιση τῆς περιοχῆς, θά μπορούσαμε στό χῶρο αὐτό νά μεταφέρουμε τόν κρυμμένο κάπου στό Ζάμπειο ἀνδριάντα τοῦ Καραϊσκάκη, πού ἔδωσε στό χῶρο αὐτό τήν πρώτη του μάχη στήν Ἀττική (Μάχη Χαΐδαρίου, 6-8 Αὐγούστου 1826) καί ὁ ὁποῖος τήν ἐπόμενη χρονιά ἔδωσε τή ζωή του γιά τήν ἐλευθερία τῶν Ἀθηνῶν.

Καί κάτι σάν ἐπίλογος: Διαλαλοῦμε «urbi et orbi» ὅτι ἡ Ἀθήνα εἶναι ἡ πόλη πού γέννησε τή δημοκρατία. Αὐτός πού θεμελίωσε τή δημοκρατία ἦταν ὁ Κλεισθένης. Ἀνδριάντας τοῦ Κλεισθένη δέν ὑπάρχει πουθενά στήν Ἀθήνα. Μήπως εἶναι καιρός νά στηθεῖ ἐκεῖ πού πρόκειται νά φτιαχτεῖ τό τζαμί; Ἔτσι οἱ ξένοι (καί οἱ ἐντόπιοι), πού φθάνουν στήν Ἀθήνα, θά θυμοῦνται ὅτι στήν πόλη αὐτή γεννήθηκε ἡ δημοκρατία καί ὄχι τό... Ἰσλάμ!

**Σαράντος Ἴ. Καργάκος,
Ἱστορικός - Συγγραφέας**

«Ἡ θεία Χάρις...»

(Δύο πνευματικά γεγονότα στην τοπική Ἐκκλησία μας)

*Τοῦ Λαζάρου Ἀθ. Κεραμυδᾶ
Φοιτητοῦ Φιλολογίας Α.Π.Θ.*

Ἡ ΜΗΤΕΡΑ ΜΑΣ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία θεολογεῖ κι ἀναφωνεῖ κατά τή διάρ-
κεια τοῦ μυστηρίου τῆς Χειροτονίας «ἡ
Θεία Χάρις ἡ πάντοτε τὰ ἀσθενῆ θερα-
πεύουσα καί τὰ ἐλλείποντα ἀναπλη-
ροῦσα», μιά θεμελιώδη ἀρχιερατική
ἐκφώνηση ἡ ὁποία περικλείει τή βα-
θεία πίστη καί λατρεία πρὸς τό Τρίτο
Πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, πρὸς
τόν Παράκλητο, «τό πνεῦμα τῆς ἀλη-
θείας», ὁ ὁποῖος τὰ πάντα πληροῖ καί
ἀποτελεῖ τόν «θησαυρόν τῶν ἀγαθῶν
καί ζωῆς χορηγόν». Σέ ἀπόδειξη αὐτῆς
ἀκριβῶς τῆς πίστεως καί σέ ἐπιβεβαίω-
ση τῆς ἀληθείας τῶν λεγομένων βιώσα-
με κατά τό Σάββατο ἑσπέρας καί τήν
Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως,
τήν 22α καί τήν 23η Μαρτίου τ.ἔ. δύο
θηρησκευτικές ἐκδηλώσεις πού κατα-
δεικνύουν τό ὕψος αὐτῆς τῆς θεολο-
γίας τῆς Ἐκκλησίας· τήν ὁμιλία τοῦ κ.
Γ. Κρουσταλλάκη «Ὁσιοσ Πορφύριος:
Ἕνας Ἅγιος – μιά πρόταση ζωῆς» καί
φυσικά τήν τέλεση τῆς κυριακάτικης
Θείας Λειτουργίας ὑπό τοῦ Παναγιω-
τάτου Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης
κ.κ. Ἀνθίμου στόν Ἱ. Ν. Ἀγ. Βαρβά-
ρας, κατά τήν διάρκεια τῆς ὁποίας ἐτε-
λέσθη ἡ εἰς διάκονον χειροτονία τοῦ
μέχρι πρότινος ἐψηφισμένου μοναχοῦ
Στεφάνου. Ὑπ' αὐτό τό πρῖσμα, λοι-
πόν, θά ἐπιχειρήσουμε νά ἐρμηνεύσου-
με τίς δύο αὐτές ἐκδηλώσεις.

Τό Σάββατο ἑσπέρας στόν περίπυ-
στο καί περικαλλῆ ναό τοῦ πολιούχου
τῆς Θεσσαλονίκης Ἁγίου Δημητρίου,
ἔλαβε χώρα ἡ ὁμιλία τοῦ κ. Γεωργίου
Κρουσταλλάκη, ὁμοτίμου καθηγητῆ
τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, γιά τόν
Ὅσιο Πορφύριο. Ὁ κ. καθηγητής
ἀναφέρθηκε ἐκτενῶς στήν προσωπικό-
τητα τοῦ ὁσίου γέροντος, ὁ ὁποῖος
προσφάτως ἁγιοκατατάχθηκε ἀπό τήν
Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία, καί
τόνισε ὅτι ὁ γέροντας ὑπῆρξε οὐσια-
στικά ἀγράμματος, μιᾶς καί παρακο-
λούθησε μόλις τήν πρώτη τάξη τοῦ δη-
μοτικοῦ. Στή συνέχεια τοῦ λόγου του,
ὅμως, κατέδειξε αὐτό ἀκριβῶς πού ὁ
Ἄπ. Παῦλος ἔγραψε στούς Κορινθίους
«ὅτι τό μωρόν τοῦ Θεοῦ σοφώτερον
τῶν ἀνθρώπων ἐστί» καί ὅτι «τά μωρά
τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός ἵνα τούς
σοφούς καταισχύνῃ» (Α΄ Κορ. α΄
25.27) καί συνεπῶς ἀπέδειξε μέ τεκμή-
ρια ἀπό τή ζωή τοῦ ὁσίου ὅτι «ἡ σοφία
τοῦ κόσμου τούτου μωρία παρά τῶ
Θεῷ ἐστί» (Α΄ Κορ. γ΄ 19). Πῶς,
ὅμως, ὅλα αὐτά σχετίζονται μέ τήν Θεί-
αν Χάριν, ἡ ὁποία θεραπεύει τὰ
ἀσθενῆ καί ἀναπληρώνει ὅσα ἐλλεί-
πουν; Μά φυσικά, ὅταν ἕνας ἄνθρω-
πος δέν γνωρίζει παρά μόνον τή μητρι-
κή του γλῶσσα, κι αὐτή μόνον ἀπό
ἀκούσματα, καί τό ἀλφάβητο, πῶς
εἶναι δυνατόν νά φθάσει στό σημεῖο νά
γνωρίζει καί τίς πιό λεπτές ἐκφάνσεις
τῆς παιδαγωγικῆς ἐπιστήμης καί τίς

πιό σοβαρές και καιρίες κινήσεις ενός χειρουργού; Πώς είναι δυνατόν να επικοινωνεί με ξενόγλωσσους και να γίνεται αντιληπτός από αυτούς, ενώ μιλά μόνο τη μητρική του γλώσσα, την ελληνική; Πώς είναι δυνατόν να διαθέτει πειστικό και ισχυρό “λέγειν” και θεολογική παιδεία και κατάρτιση έπιστημονική σ’ αυτόν τόν τομέα, δίχως να έχει τελειώσει ούτε καν τό δημοτικό; Μόνον αν αυτός ό άνθρωπος βιώνει τήν Πεντηκοστή καθημερινά· μόνον αν τό Άγιο Πνεύμα τόν έχει πλουτίσει μέ χαρίσματα και του έχει αναπληρώσει όλα όσα του λείπουν.

Ή Κυριακή τής Σταυροπροσκυνήσεως, ή τρίτη κατά σειράν Κυριακή τής Αγίας και Μεγάλης Τεσσαρακοστής, αποτελεί τό μέσον όλης αυτής τής προπαρασκευαστικής περιόδου μέχρι τής Αναστάσεως. Κατά τήν Κυριακή αυτή τιμούμε και προσκυνούμε τό μέσον τής σωτηρίας μας, τόν Σταυρό, ό οποίος πριν τήν καθαγιαστική θυσία του Κυρίου μας αποτελούσε τό πλέον άτιμωτικό κι έπαισχυντο μέσον θανάτου. Όπως, όμως, ό σοφός λαός τονίζει, «δίχως σταύρωση ούτε κι ανάσταση έρχεται». Ή Έκκλησία, λοιπόν, θέσπισε τήν προσκύνηση του Σταυρου έν μέσω τής νηστείας, τής περιόδου δηλαδή κατά τήν όποία οφείλουμε να σταυρώσουμε τόν παλαιόν άνθρωπον, ούτως ώστε να ζήσουμε έξαγνισμένοι τήν μεγάλη στιγμή τής Αναστάσεως. Ό Σταυρός δέν είναι τίποτε άλλο παρά ή έκφραση τής απεριορίστης αγάπης του Κυρίου ήμων προς έμάς, προς τό ανθρώπινο γένος. «Ό Σταυρός του Κυρίου [...] δέν είναι ή ίκανοποίησις

τής θείας δικαιοσύνης, λόγω τής πώσεως και τής άμαρτίας του ανθρώπου, άλλ’ είναι ή φανέρωσις τής μεταξύ του Πατρός και του Υιου αγάπης, ή παράδοσις εις τό θέλημα τής αγάπης του Θεου Πατρός, τό όποιον θέλημα ανιστά τόν Υιόν Του και τήν ανθρωπίνη φύσιν εις τήν αιωνίαν ζωήν τής αγάπης του Πατρός, του Υιου και του Άγιου Πνεύματος»¹, είναι ή καθάρηση του έγωισμού, ό θάνατος του “έγώ”.

Ό Σταυρός, όμως, συνιστά ένα ακόμη μέσον· τό μέσον άποστολής του Άγιου Πνεύματος στον κόσμο, μέ τήν έννοια ότι δίχως τή θυσία του Κυρίου ήμων Ήσου Χριστου επί του Σταυρου δέν θα έδίδετο αυτή ή ύψιστη δωρεά στους ανθρώπους. Καθώς «έάν μή ό κόκκος του σίτου πεσών εις τήν γην αποθάνη, αυτός μόνον μένει· έάν δέ αποθάνη, πολύν καρπόν φέρει» (Ίω. ιβ’ 24), «ούπω γάρ ήν Πνεύμα Άγιον, ότι Ήσους ουδέπω έδοξάσθη» (Ίω. ζ’ 39). Ή θυσία του Χριστου επί του Σταυρου ήταν ή αρχή για τήν Ανάσταση, τήν Ανάληψη και τήν Πεντηκοστή, όποτε και ιδρύθηκε ή Έκκλησία· «ό δέ Παράκλητος, τό Πνεύμα τό Άγιον ό πέμψει ό πατήρ έν τω όνόματί μου, εκείνος ύμάς διδάξει πάντα και ύπομνήσει ύμάς πάντα ά είπον ύμιν» (Ίω. ιδ’ 26). Κατά τήν Κυριακή τής Σταυροπροσκυνήσεως ή Έκκλησία προβάλλει μέ τόν άρτιώτερο τρόπο τόν σταυραναστάσιμο και έσχατολογικό της χαρακτήρα· «τόν Σταυρόν Σου προσκυνούμεν, Δέσποτα, και τήν άγίαν Σου Ανάστασιν δοξάζομεν». Ό Σταυρός, ή Ανάσταση και ή άποστολή του Άγιου Πνεύματος αποτελούν κο-

ρουφαίες στιγμές στή ζωή της Ἐκκλησίας. Ὁ θάνατος ἐπί τοῦ Σταυροῦ καί ἡ Ἀνάσταση συνδυάζονται στενά, παρὰ τή φαινομενική ἀντίθεσή τους, μιᾶς καί ὁ «Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας». Τό Ἅγιον Πνεῦμα εἶναι Αὐτό τό Ὅποιον «ὄλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας» καί τήν διαφοροποιεῖ ἀπό τούς ἄλλους θεσμούς. «Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι μόνον ἱστορικόν καθίδρυμα [...], ἀλλά συνεχῶς πραγματοποιούμενον γεγονός, τῆ χάριτι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι ἡ διά τῆς ἐπικλήσεως καί ἐπισκέψεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἴσοδος τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ εἰς τόν κόσμον [...]. Ἐάν ἡ Ἐκκλησία ἀπολέσῃ τήν ἐπικλητικήν - ἐσχατολογικήν τῆς φύσιν ὡς συνάξεως καί κοινωνίας, ἐκπίπτει εἰς ἕνα θεσμόν κοσμικοῦ χαρακτῆρος»². Ἕνα ἀπλό παράδειγμα ἐπικλήσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, πού καταδεικνύει αὐτήν ἀκριβῶς τήν παρατήρηση τοῦ μεγάλου ἀρχidiaκόνου π. Μαξίμου

Βγενοπούλου, εἶναι ἡ ἀρχιερατική ἐκφώνηση κατά τήν ἑναρξη τοῦ Μυστηρίου τῆς Χειροτονίας, ὅποτε καθιεκετεύουμε τό Ἅγιον Πνεῦμα νά σκηνώνει ἐντός τοῦ χειροτονομένου καί νά θεραπεύσει ὅσες ἀδυναμίες του καί νά ἀναπληρώσει ὅσες του ἐλλείψεις.

Ἄπειρες εἶναι οἱ δωρεές τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τά χαρίσματα δηλαδή μέ τά ὁποῖα μᾶς πλουτίζει. Κάθε ἄνθρωπος φέρει περισσότερο ἢ λιγότερα χαρίσματα ἀνάλογα μέ τίς δυνατότητές του· «Μή πάντες ἀπόστολοι; μή πάντες προφήται; μή πάντες διδάσκαλοι; μή πάντες δυνάμεις; μή πάντες χαρίσματα ἔχουσιν ἰαμάτων; μή πάντες γλώσσαις λαλοῦσι; μή πάντες διερμηνεύουσι; Ζηλοῦτε δέ τά χαρίσματα τά κρείττονα» (Α΄ Κορ. ιβ΄ 29-31). Ἐμεῖς, λοιπόν, εὐχόμεσθε ἔτη πολλά στόν Παναγιώτατο Ποιμενάρχη μας κ.κ. Ἄνθιμον, ἄξια διακονία στόν ἄρτι χειροτονηθέντα π. Στέφανο καί Καλήν Ἀνάστασιν σ' ὄλον τόν ὀρθόδοξο χριστιανικό κόσμο.

1. Ὁμιλία Μ. Ἀρχidiaκόνου κ. Μαξίμου, Κήρυγμα ἐπί τῆ Κυριακῆ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, δημοσιευθέν στό ἱστολόγιον «Φῶς Φαναρίου», http://fanarion.blogspot.gr/-2010/03/blogpost_10.html.

2. Ἡ ὁμιλία Μ. Ἀρχidiaκόνου κ. Μαξίμου τήν Κυριακή τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, δημοσιευθεῖσα στό ἱστολόγιον «Φῶς Φαναρίου», http://fanarion.blogspot.gr/2013/04/blog-post_10.html.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

14 Μαρτίου 2014

Παναγιώτατον
Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης
κ. Ἐνθιμον
εἰς Θεσσαλονίκην

Παναγιώτατε καί προσφιλέστατέ μοι Ἀδελφέ,
Ἅγιε Θεσσαλονίκης,

Ἔλαβα τὰ ἀντίτυπα τοῦ περιοδικοῦ *Εὐλογία*, καί θερμῶς σᾶς εὐχαριστῶ διά τήν ἀποστολήν των. Σᾶς συγχαίρω ἐγκαρδίως διότι τόσον τό ἐξώφυλλον τοῦ ἐντύπου ὅσον καί τό περιεχόμενον αὐτοῦ περιποιοῦν τήν δέουσαν τιμήν εἰς τό πρόσωπον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου ἡμῶν κ.κ. Βαρθολομαίου ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐπισκέψεως αὐτοῦ καί τῆς συνοδείας του εἰς τήν καθ' ὑμᾶς Ἱ. Μητρόπολιν κατά τόν παρελθόντα Ὀκτώβριον. Σᾶς εὐχαριστῶ, ἐπίσης, ἐκ βάθους ψυχῆς διά τὰ θερμότατα ἀδελφικά αἰσθήματα τῶν ὁποίων τόσον ἐγώ ὅσον καί ἡ συνοδεία μου κατέστημεν εὐγνώμονες ἀποδέκται.

Ἐπιθυμῶ ὅπως καί πάλιν εὐχαριστήσω θερμότατα τήν ὑμετέραν προσφιλεστάτην μοι Παναγιότητά σας διά τήν ἐξαιρετον φιλοξενίαν τήν ὁποίαν προσφέρατε εἰς ἐμέ καί διά τήν ὑπέροχην εὐκαιρίαν νά λειτουργήσω μαζί σας εἰς τόν Ἱ. Ναόν τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου. Ἡ ἐπίσκεψις αὐτή θά μείνη μονίμως χαραγμένη εἰς τόν νοῦν καί τήν ψυχήν μου.

Εὐχομαι εἰς τήν Παναγιότητά σας πᾶσαν ἄνωθεν εὐλογίαν. Εἴθε ὁ Θεός νά σᾶς χαριῖζει ὑγείαν, μακροημέρευσιν καί δύναμιν διά νά συνεχίζετε ἀγλαοκάρπως τό σημαντικώτατον ἀρχιερατικόν ἔργον σας, ἰδιαίτερος κατά τήν διάρκειαν τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἀλλά καί διηνεκῶς.

Μετά πολλῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης καί
ἰδιαζούσης τιμῆς ἐν Αὐτῷ,
Ἀδελφός ἐν Κυρίῳ

Ἀδελφὸς ἐν Κυρίῳ
Ἱ. Ἀμερικῆς Ἀρχιεπίσκοπος

«Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΠΟΙΗΣΕΩΣ»

Τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. ΑΝΘΙΜΟΥ

Γ΄

Ὁ κ. Κώστας Βεργόπουλος στό ἔργο του «Παγκοσμιοποίηση - Ἡ μεγάλη Χίμαιρα», γράφει: «Ἡ παγκοσμιοποίηση ἔχει ἀναχθῆ στήν ἐποχή μας ὄχι ἀπλῶς σέ νέα καί ἀδυσώπητη πραγματικότητα, ἀλλά κάτι ἀκόμη πιό καταλυτικό: σέ νέο ἐπισημολογικό ὑπόβαθρο. Ἀπό τίς ἀρχές τῆς δεκαετίας τοῦ 1980 θεριεύει ὁ μύθος τῆς υπερβάσεως τῶν ἐθνικῶν Κρατῶν καί τῆς ἀναδείξεως τοῦ ἐνοποιημένου παγκοσμίου συνόλου. Συμβάλλουν σ' αὐτό οἱ δυνατότητες πού εἰσκομίζονται ἀπό τίς νέες τεχνολογίες, κυρίως στόν τομέα τῶν ἐπικοινωνιῶν, ὅπως ἐπίσης ἡ συνεχῆς διόγκωση τοῦ χρηματιστικοῦ κεφαλαίου καί ἡ διεθνοποίηση τῶν χρηματαγορῶν. Ἐπικρατεῖ ἡ ἐντύπωση τῆς παγκοσμίου συγκλίσεως ὄχι μόνον πρός ἓνα μοναδικό πρότυπο οἰκονομίας καί κοινωνίας, ἀλλά καί πρός ἓνα ἐνοποιημένο, ὁμογενοποιημένο παγκόσμιο σύστημα, μέ τήν παράλληλη ἀπόρριψη στό περιθώριο κάθε χώρας, πού εἴτε δέν συλλαμβάνει τό νόημα τῆς ἐποχῆς, εἴτε ἀρνεῖται νά συμμορφωθῆ μ' αὐτό».

Ἀξίζει ἐδῶ νά ἀφιερῶσωμε λίγο χρόνο γιά νά κατανοήσωμε ἓνα εὐφυές ἐφεύρημα ἢ μιά σπάνια παρομοίωση τοῦ συγγραφέως **Τόμας Φρίντμαν**, τοῦ ὁποίου τό βιβλίον «τό **Lexus** καί ἡ Ἑλλά - Τί εἶναι ἡ παγκοσμιοποίηση» ἐκυκλοφορήθηκε σέ **12^η χιλιάδα ἀντιτύπων**. Τό **Lexus** εἶναι ἡ ὀνομασία ἑνός ὑπερπολυτελοῦς αὐτοκινήτου τῆς **Ἰαπωνίας**, τό ὁποῖο κυκλοφορεῖται καί στήν **Ἑλλάδα**. **Ἀπό 65 ἀνθρώπους καί 310 «ρόμπότ» κατεσκευάζοντο 300 αὐτοκίνητα τήν ἡμέρα**. Ἐνῶ ἐπεξεργάζετο αὐτή τήν πραγματικότητα ὁ συγγραφέας μας ταξιδεύοντας, καί διαβάζοντας σέ μιά ἀμερικανική ἐφημερίδα μιά εἶδηση γιά τήν **Βηρυττό** καί τήν **Ἱερουσαλήμ**, τοῦ ὑπενθύμισε ὅτι οἱ λαοί αὐτοί ἐξακολουθοῦσαν νά πολεμοῦν γιά τό ποιός εἶναι ὁ ἰδιοκτήτης μιᾶς κάποιας ἐληᾶς. «**Ἐκεῖνη τήν στιγμή**», γράφει, «**μοῦ καρφώθηκε ἡ ἰδέα ὅτι τό Lexus καί ἡ ἐλλά ἀποτελοῦν θαυμάσια σύμβολα τῆς μεταψυχροπολεμικῆς ἐποχῆς**. Ὁ μισός κόσμος φαίνεται νά βγαίνει ἀπό τήν περιπέτεια τοῦ ψυχροῦ πολέμου ἀποφασισμένος νά φτιαξῆ ἓνα καλύτερο Lexus, προσηλωμένος στόν ἐκσυγχρονισμό, κάνοντας ἀποτελεσματικώτερη τήν οἰκονομία του καί ἰδιωτικοποιῶντάς την, προκειμένου νά εὐημερίσῃ στό σύστημα τῆς παγκοσμιοποιήσεως. Καί ὁ ἄλλος μισός κόσμος, μερικῆς φορές τό μισό κομμάτι τῆς ἴδιας χώρας, ἢ μιά πλευρά τοῦ ἴδιου ἀνθρώπου, ἐξακολουθοῦσε νά εἶναι μπλεγμένος στή διαμάχη γιά τό ποιός ἐλέγχει ποιά **ρίζα ἐλλά**».

Διαβάζοντας αὐτό τό ἀπόσπασμα, μοῦ ἤλθε στό νοῦ μου, αὐτό πού εἶπα σέ μιά τελευταία ὁμιλία μου ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς **Θεσσαλονίκης**. Εἶπα: «Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες

ὀρθόδοξοι χριστιανοί, μπορούμε νά ξεπεράσουμε τήν κρίση, καί νά ξαναφτιάξουμε τήν πατρίδα μας, τρώγοντας ψωμί κι' ἑλιά». Καί τό εὐρύ ἀκροατήριό ἐπεδοκίμασε. Καλά, λοιπόν, τά ἐλαιόδενδρα τά ἰδικά μας, δίδουν τήν ζεστασιά τῆς οἰκογένειας, τήν χαρά τῆς ἀτομικότητος, τήν οἰκειότητα καί τό βάθος τῶν προσωπικῶν σχέσεων, καθώς καί τήν αὐτοπεποίθηση καί τήν ἀσφάλεια, ὥστε νά ἐπιδιώξουμε νά προσεγγίσουμε τούς ἄλλους. Στή χειρότερη περίπτωση ὅμως, ὅταν φθάνουμε στήν ὑπερβολή, ἡ ἔμμομη μέ τίς ἑλῆές μας, μᾶς κάνει νά φτιάχνουμε ταυτότητες, δεσμούς καί κοινότητες βασισιμένες στόν ἀποκλεισμό τῶν ἄλλων, πού μπορούν νά καταλήξουν στήν ἐξόντωση τῶν ἄλλων.

Μά τί συμβολίζει τότε τό Lexus; Συμβολίζει μιά ἐξ ἴσου βασική, πανάρχαια ἀνθρώπινη τάση – τήν τάση γιά ἐπιβίωση, βελτίωση, εὐημερία καί ἐκσυγχρονισμό – ὅπως ἐκφράζεται στό σημερινό σύστημα τῆς παγκοσμιοποίησης. Τό Lexus συμβολίζει ὅλες τίς ἀνθοῦσες παγκόσμιες ἀγορές, τούς οικονομικούς θεσμούς καί τίς τεχνολογίες τῶν ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν, μέ τίς ὁποῖες ἐπιδιώκομε ὑψηλότερο βιοτικό ἐπίπεδο σήμερα. Ἡ μεγαλύτερη ἀπειλή γιά τήν ἑλιά σήμερα μπορεῖ νά προέλθῃ ἀπό τό Lexus, ἀπό ὅλες δηλαδή τίς ἀνώνυμες, διεθνικές, ὁμογενοποιημένες, τυποποιημένες δυνάμεις τῆς ἀγορᾶς καί τίς τεχνολογίες, πού συνθέτουν τό σημερινό παγκοσμιοποιημένο οικονομικό σύστημα. Ὑπάρχουν ὠρισμένα στοιχεῖα στό σύστημα αὐτό πού τό καθιστοῦν ἀκαταμάχητο, ὥστε νά εἶναι σέ θέση νά ἐπιτεθῇ καί νά ἐπιβληθῇ στούς μικρούς ἀντιπάλους. Ὑπάρχουν ὅμως καί ἄλλα πράγματα σ' αὐτό τό σύστημα, πού παρέχουν τήν δυνατότητα ἀκόμη, καί στίς πιό μικρές, τίς πιό ἀδύναμες πολιτικές κοινότητες, νά χρησιμοποιήσουν τίς νέες τεχνολογίες καί ἀγορές γιά νά διατηρήσουν τόν πολιτισμό καί τήν ταυτότητά τους. **Παράδειγμα ἡ Νορβηγία.**

Ἀκούσατε τώρα, παρακαλῶ καί μερικές ἄλλες σκέψεις καί τοποθετήσεις ἐπί τοῦ ἰδίου προβλήματος τῆς παγκοσμιοποίησης, ἀλλά καί περί τοῦ μύθου τῆς μεταδημοκρατίας. Μᾶς διευκολύνουν ἐδῶ οἱ ἀπόψεις τοῦ **κ. Κώστα Βεργόπουλου** ἀπό τό ὀγκῶδες βιβλίό του «**Παγκοσμιοποίηση - Ἡ μεγάλη Χίμαιρα**».

«**Στήν πρώτη δεκαετία τοῦ τρέχοντος αἰῶνος ὑπάρχει μιά τάση πού ἀποσκοπεῖ στήν ἀμφισβήτηση τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτικοῦ συστήματος, ὑπό τήν διατύπωση ὅτι δέν συνιστᾶ ἀπόλυτο καί αἰώνιο ἀγαθό. Σέ μιά τέτοια περίπτωση, ἡ διάκριση τῶν ἐξουσιῶν σέ βουλευτική, ἐκτελεστική καί δικαστική, ἔννοιες πολιτείας καί πολίτη, λαϊκῆς κυριαρχίας καί ἐντυμηγορίας, ἀτομικές ἐλευθερίες, συλλογικά δικαιώματα καί πλουραλισμός, ἀνταποκρίνονται ἄραγε σέ μεταβατικό στάδιο τῆς πρόσφατης ἱστορίας, πού ἐκλείπει μέ τήν μαζική κοινωνία, καί ἰδίως μέ τήν εὐρωπαϊκή παγκοσμιοποίηση οικονομῶν καί κοινωνιῶν;**

Στό σημεῖο αὐτό καταλαβαίνομε, ὅτι ἡ Εὐρωπαϊκή Ἐνωση εἶναι μιά μορφή μερικῆς, ἀλλά καί πανίσχυρης παγκοσμιοποίησης. Τό νά καταγγέλλεται λοιπόν, ἡ παρακμή τῆς δυτικῆς δημοκρατίας καί ἡ πρόσφατη στροφή της πρός τόν αὐταρχισμό, συνιστᾶ δημοκρατική ἀντίσταση. Ὅμως, τό νά ἐπικαλῆται ἡ ἴδια ἡ ἐξουσία τήν δημοκρατική παρακμή, προκειμένου νά δικαιολογήσῃ τόν δικό της αὐταρχισμό συνιστᾶ ἀτιμωτική διαστρόφη καί πολιτικό ἐκφυλισμό. Ἡ Ἑλλάδα, τούτη τήν ὥρα,

Πρός Παναγιώτατον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ. ΑΝΘΙΜΟΝ

Ἀθήνα 28.4.2014

Τόν Μεγάλο Ἐθνάρχη τοῦ Γένους, πού στήν ὁμιλία του τήν Κυριακή 27 Ἀπριλίου πού τελείωσε στίς 10.30 τό πρωί ἔκανε νά κλάψουν πολλά μάτια Ὁρθοδόξων Ἑλλήνων Χριστιανῶν μαζί μέ τά δικά μου, πού σταμάτησαν νά δα-

συνέχεια στή σελίδα 32 ➡

αἰσθάνεται τήν σκληρή καταπίεση τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἐνώσεως μέχρι πνιγμοῦ, ἐνῶ ταυτόχρονα ἡ ἡγεσία τῆς Εὐρώπης ἰσχυρίζεται ὅτι μᾶς εὐεργετῆ καί μᾶς σώζει. Αὐτό βεβαίως δέν σημαίνει ὅτι ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες δέν διεπράξαμε τά λάθη μας. Ἀλλά «εὐεργετῶ» καί «στηρίζω», δέν σημαίνει ποτέ «ταπεινῶν» καί «ἐξουθενῶν».

Ἡ ἀναφορά στήν παγκοσμιοποίηση ἔχει τόσο ἐκλαϊκευθῆ, ὥστε νά ἐνοχοποι-
οῦνται στά μάτια τῆς κοινῆς γνώμης ὅσοι ἐργαζόμενοι δέν ἀποδέχονται τήν χειρο-
τέρευση τῆς θέσεώς τους, ὅσοι δέν ἀποδέχονται τόν σφαγιασμό τους στήν ὑποτι-
θέμενη προσπάθεια τῆς κοινωνία νά προσαρμοσθῆ καί νά σταθεροποιηθῆ στό νέο
διεθνές περιβάλλον. Ὅμως αὐτό πού κοντόφθαλμα παραβλέπεται εἶναι ὅτι τό διε-
θνές πλαίσιο δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπό τό σύνολο τῶν ἐθνικῶν οικονομιῶν. Ὅσο οἱ
ἐθνικές οικονομίες ἐπιλέγουν τήν ὁδὸ προσαρμογῆς μέχρι συρῶκνώσεως τῶν εἰσο-
δημάτων καί τῆς ἐσωτερικῆς ζήτησεως, τόσο ἡ διεθνῆς οικονομία συρῶκνώνεται
ἐπίσης εἴτε σέ εἰσοδήματα εἴτε σέ διεθνή ζήτηση γιά παραγωγή καί ἐμπόριο» (Κ.
Βεργόπουλος).

Ἀπό τά μέχρι τοῦδε στοιχεῖα καί τίς ἐλάχιστες περιγραφές τῶν προβλημάτων, πού κυριολεκτικῶς γεννῶνται ἀπό τήν περιβόητη παγκοσμιοποίηση, διαπιστώνομε ὅτι ὁ χαρακτήρας τοῦ φαινομένου αὐτοῦ, τόσο στόν πυρῆνα του, ὅσο καί στίς προεκτάσεις του, εἶναι οικονομικός, χρηματιστηριακός, ἐπιχειρηματικός, ἐμπορικός, ἀναπτυξια-
κός, καί μέ κάποιες ἀναφορές σέ θέματα ἐθνῶν καί ἐθνισμοῦ. Ἐχω ἐνώπιόν μου δέ-
κα βαρύγδουπες πολυσέλιδες ἐκδόσεις, ἑλληνικές καί ξένες, ἐκ τῶν ὁποίων οἱ ἐννέα
ἀποσιωποῦν τελείως τήν ὑπόθεση τῶν θρησκευτικῶν συνειδήσεων, ἐν σχέσει μέ τήν
παγκοσμιοποίηση, καί μόνον ἓνας Ἕλληνας πανεπιστημιακός δάσκαλος, εἶδε τό πρό-
βλημα τῆς θρησκευτικότητος σέ σχέση μέ τήν παγκοσμιοποίηση, εἰδικά στήν πατρίδα
μας καί εὐρύτερα στό χριστιανικό κόσμο. Τελῶν ἐν γνώσει τοῦ προβλήματος αὐτοῦ,
παρέθεσα στήν ἀρχή τῆς παρουσίας ὁμιλίας μου τά ἀφορῶντα στήν ὀρθόδοξη χρι-
στιανική πίστη, γιά νά συνειδητοποιήσωμε ὅτι ὁ πνευματικός πολιτισμός μας καί ἡ ἱε-
ρά παράδοση τῆς Ὁρθοδοξίας μας ἀποτελοῦν τόν εἰρηνικό καί φιλόνητρο ἐξοπλι-
σμό μας γιά νά ἀντισταθοῦμε στήν ἰσοπεδωτική ἐξόρμησι τοῦ **homo economicus** ἀπό
ὅπου καί ἂν προέρχεται. Ὁ **homo religiosus**, ὁ θρησκευτικός καί πνευματικός
ἄνθρωπος, μπορεῖ νά σταθῆ εὐεργετικά στήν πορεία τῶν δοκιμασιῶν τοῦ συγχρόνου
ἀνθρώπου.

Ἡ Ὁρθόδοξη Θεολογική Σχολή τῆς Μέκκας

Τοῦ Κώστα Ζουράρη

Ἡ ΕΙΡΗΝΙΚΗ ἀλλά καί ἐριστική συνύπαρξη ἀπαιτοῦν ἀμοιβαιότητα. Ἔτσι, ἐάν τό Σεβαστόν Ὑπουργεῖον τῆς μὴ Ἑθνικῆς μας Παιδείας (ἔκοψαν τό «Ἑθνικῆς» καί τό Σύνταγμα, πού τό προβλέπει), ἄν ἰδρῦσει τμημα Μουσουλμανικῆς Θεολογίας στή Θεολογική Θεσσαλονίκης, ἔτσι κι ἡ Σαουδική Ἀραβία: τό ἴδιο στή Μέκκα. Ἦ, ἔστω, στή Μεδίνα. Κι ὄχι στήν Πόλη, λόγῳ Χάλκης, ὅπως βλακωδῶς μᾶς λέει τό Σεβαστόν μας τῆς Μῆ παιδείας, διότι, λέει, μᾶς ἐκβιάζουν οἱ Τουρκαλάδες! (Ἡ ἔκφρασή μου αὐτή εἶναι πολιτικῶς μὴ ὀρθή, ἀλλά Ὁρθία).

Ἡ Χάλκη εἶναι ἐσωτερικό τουρκοτουρκικό ἀγκάθι γιά τούς Νέο-Ὁθωμα-

νοῦς, καί ἀπλῶς ἀναδεικνύει τό κτηνώδες τῆς κεμαλικῆς ἀρβύλας. Ἡ Ψωροκώσταινα δέν ἔχει καμμία δουλειά ν' ἀνακατευθεῖ, ἐκεῖ. Ἄρα; Ἄρα, ἡ ἀμοιβαιότης μόνον μεταξύ Θεσσαλονίκης, πού διαθέτει τό παγκόσμιο κῦρος γιά τήν Ὁρθόδοξη θεολογία τῆς, καί τῆς Μέκκας, πού διαθέτει τήν ἱερή Πέτρα καί τά πετροδολάρια τῆς. Τόσο ἡρέμωσ ἡμερᾶ, ἀκόμη καί γιά τόν ἐνεστώτα γραμματέα τοῦ Ὑπουργείου μας τῆς Μῆ Ἑθνικῆς Παιδείας. Ἀμοιβαιότης Μέκκας-Θεσσαλονίκης.

Αὐτά τά νηπιώδη καί ἄλλα ἐπικινδυνώδη, δέν τά κατέγραψε ἓνα «ρεπορτάζ», ὅπως ἀναγράφεται ἐκεῖ, στό φύλλο τῆς 29-30 Μαρτίου φετεινοῦ, τῶν ἐκκρίτων «ΤΑ ΝΕΑ». Ρεπορτάζ ἢ ἀγγλιστί «πενθήν», σημαίνει ὅτι ὁ - ἡ ρεπόρτερ εἶναι

Πρός Παναγιώτατον Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ. ΑΝΘΙΜΟΝ

➔ *συνέχεια ἀπό τήν σελίδα 31*

κρούζουν στίς 10.30 πού τελείωσε ἡ θεόπεμπτος ὁμιλία σας. Θεορμά συγχαρητήρια μέσα ἀπό τήν ψυχή μου καί ὁ Χριστός μας ὁ προστάτης ὄλων τῶν Χριστιανῶν νά σᾶς δίνει δύναμη γιά τό θεάρεστο ἔργο σας.

Σᾶς φιλῶ τό χέρι,

Δρ. Ἱπποκράτης Σαββούρας - τ. Βουλευτής Ἀθηνῶν τῆς Ν.Δ.

Ὑποψήφιος Εὐρωβουλευτής - Πρόεδρος ΚΕΑΝ

«Στρατηγός Ἀκρίτας»

Εὐχαριστοῦμε πολύ κύριε Ἱπποκράτη Σαββούρα. Ἡ ἀγάπη πρὸς τήν πατρίδα εἶναι γενικό χρέος ὄλων τῶν Ἑλλήνων. Καί τό ἀγωνιστικό φρόνημα στήν ἐποχή μας ὑπέρ τῆς Ἑλλάδος μας ἀπό ὄλους μας εἶναι ἐπιτακτικό χρέος καί θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Εὐχέτης

† Ὁ Θεσσαλονίκης Ἀνθιμος

Ἀπριλίος 2014

ἐκεῖ, παροῦσα-παρών καί τὰ καταγράφει χωρίς δικά του σχόλια. Τά σχόλιά του, ἀλλοῦ, ὄχι στό «ρεπορτάζ» - πευθήνα. Ἔτσι, τοιουτοτρόπως.

Τόν κανόνα ὁμως αὐτόν, δέν τόν ἐτήρησε ἡ ἔγκριτος ἐφημερίς «ΤΑ ΝΕΑ», τοῦ ὡς ἄνω εἰρημένου της φύλλου. Διότι ὑπό τήν ὑπόμνησιν (τετυπωμένην) «ρεπορτάζ», ἄρα εἶμαι παρών-παροῦσα, ἐκεῖ, Κυρία Ρεπορτερίνα-Πευθήν τῆς, ὀνόματι Ἀριστοτελία Πελώνη, κατέγραψε ἀφοῦ ἦταν παροῦσα (-) ἄλλά κατέγραψε ἀναμφιρῆστως ὡς τυφλοκωφή ἢ καί ὡς κακήν ἔχουσα τήν βουλήν της. Διότι, ἐκεῖ στήν «ἐκδήλωση» τῆς 18ης Φεβρουαρίου, ἤμουν καί ἐγώ, ἐκ τῶν κεντρικῶν ὁμιλητῶν. Ἡ πευθῶ-ρεπορτάζ ὁμως τῆς ἐν λόγω ἐκκρίτου ἐφημερίδος, ἐκκρίνει διά τῆς γραφίδος τῆς ὡς ἄνω Κυρίας (ἢ δεσποινίδος;), σχήματα γραπτοῦ λόγου, ἀσυντάκτου τάξεως, τά ὁποῖα προσβάλλουν βαρέως τά εὐαίσθητα καί κυρίως τά ἀναίσθητα προσωπικά μου δεδομένα. Κι ἐπειδή μ' αὐτά ἔχω νά φντοζώησω στά νῦν ἀρξάμενα γεράματά μου, ὑπογραμμίζω στό δίπολον Κυρία - Ἐφημερίς, τά ἐξῆς:

1. Τό δίπολον ἐφημερίς «ΤΑ ΝΕΑ» - Κυρία Πευθήν-ρεπόρτερ, γράφει ἕνα πρῶτο ψέμα: ἡ «ἐκδήλωση» στή Θεολογική σχολή Θεσσαλονίκης ἔγινε στίς 18 Φεβρουαρίου, ἄρα πρῖν κι ὄχι «μετά τήν σχετική ἀπόφαση τοῦ Τμήματος Θεολογίας», ὅπως ψευδῶς ἀναγράφεται ἀπό τό ἐπίδικον ρεπορτάζ-πευθήνα, ἐκεῖ παρόν (!). Ἡ ἀπόφαση τοῦ Τμήματος ἀπεφασίσθη στίς 7 Μαρτίου! Πρῶτο, λοιπόν, χοντρό ψέμα. Καί ἐναρκητήριόν της! Δόλιον;

2. Το μάθημα τοῦ καθηγητοῦ Σιάσου, βεβαίως δέν εἶναι «μέ ὑποχρεωτική παρακολούθηση», ὅπως δολίως ἀναγράφε-

ται ἀπό τό δίπολον. Ὁ Λάμπρος Σιάσος, λαμπρός ἀριστοτελιστής, ἔρχεται κατ' εὐθείαν γραμμήν ἀπό τήν Κλεφτουριά τῆς Ρούμελῆς του, κι ἔχει τόση σχέση μέ «συμπαθοῦντες τῆς Χρυσῆς Αὐγῆς», ὅπως γράφει ἡ πύσις τῆς παρούσης (;) ρεπορτίνας-πευθήνας, ὅσο καί ἡ κυρία ρεπορτίνα μέ τήν ἀλήθεια τῆς ἐν τῇ ἐκδηλώσει παρουσίας της.

3. Τώρα στά πῶς δικά μου: ἀπό τά ἐκτροματικά ἑλληνικά, ἢ τῆς Κυρίας πευθήνας ἢ καί τῆς ἐφημερίδας της, φαίνεται συντακτικῶς, πῶς, ἀφοῦ «συμμετεῖχε καί» ὁ τάδε, ἀλλά συμμετεῖχε καί ὁ Κώστας Γ. Ζουράρις, ἀγνώστων –κατά τήν Κυρία– λοιπῶν στοιχείων, ἄρα καί ὁ Κώστας Ζουράρις, πού «συμμετεῖχε» ὡς κεντρικός ὁμιλητής, ἀνήκει σ' αὐτούς πού «ὀργάνωσαν ἡμερίδα». Κι αὐτοί εἶναι «ἡ ὁμάδα τῶν ἀντιδρώντων, συμπαθοῦντες τῆς Χρυσῆς Αὐγῆς καί τῶν ἰδεῶν της». Νά! Ὁ Κώστας Ζουράρις! Κι ὄχι ἡ κυβερνητική «συνιστώσα» τῆς Χρυσῆς Αὐγῆς, ἢ τοῦ Σαμαρᾶ-Μπαλάκου!

Λοιπόν, Κυρία πευθήνα καί ἐφημερίς: Ἔσεῖς, κι ὄχι ἐγώ, μετά ἀπό τά ἐξηντατόσα μου χρόνια τοῦ πολιτικοῦ μου βίου, ὀφείλετε νά ἀποδείξετε ὅτι εἶμαι ἐλέφας. Ὡς ἐξῆς: θά γράψετε, εἰς τήν αὐτήν θέσιν σας, μέ τά αὐτά, ἔστω καί ἀστοιχείωτα στοιχεῖα σας ὅτι:

α) ὁ Κώστας Γ. Ζουράρις, ἀγνώστων λοιπῶν στοιχείων, ἔχει –ἀπό τά γεννοφάσκια του– σχέση μόνο μέ τόν «Ρίζοσπάστη» καί τήν «Αὐγή». «Αὐγή» σκέτα. Οὔτε Χρυσή, οὔτε Γαλάζια, οὔτε Φαιοπρασίνην. Καί καταδικάστηκε ἀπό στρατοδικεῖο χουντοεθνικοφρόνων στρατοδικῶν Καβάλας. Τότε! Λοιπόν, πολιτικῶς

ΤΟΠΙΚΕΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΕΣ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

• Κατά την διάρκεια του διμήνου Μαρτίου - Ἀπριλίου 2014 ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Ἐνθιμος ἐτέλεσε τὴν θεία Λειτουργία, ἐχοροστάτησε στὸν Ἑσπερινὸ καὶ ἐκήρυξε τὸν Θεῖο Λόγο στοὺς ἐξῆς ἱερεῖς Ναοῦς μας: Ἀγίου Θεράποντος, ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ἀγίου Δημητρίου, Παναγίας τῶν Χαλκέων, ἀγίων Ἀποστόλων, ἀγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, Παναγίας Φανερωμένης, ἀγίας Βαρβάρας, Παναγίας Εὐαγγελιστρίας, ἀγίας Σοφίας, ἀγίας Μαρίας, Παναγίας Δεξιᾶς, ἀγίου Μηνᾶ, ἀγίου Λαζάρου, ἀγίου Δημητρίου, ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἀγίας Σοφίας, ἀγίου Ἐλευθερίου, ἀγίου Φανουρίου, Τριῶν Ἱεραρχῶν, ἀγίου Γρηγορίου, ἀγίας Σοφίας, ἀγίου Γεωργίου Ροτόντας, Κοιμήσεως Θεοτόκου, Ἰ.Μ. Πανοράματος καὶ ἀγίου Φωτίου τοῦ Μεγάλου.

ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΝΕΟΥ ΚΛΗΡΙΚΟΥ

Ὁ Παν. Μητροπολίτης μας κ. Ἐνθιμος ἔκειρε μοναχὸν καὶ ἐχειροτόνησε Διάκονον τὸν Κωνσταντῖνο Πουλιόπουλο, ἀπόφοιτον τῆς Ἀνωτάτης Ἐκκλη-

σιαστικῆς Ἀκαδημίας Θεσσαλονίκης, μετονομάσας αὐτὸν μὲ τὸ ὄνομα Στέφανον. Ἡ χειροτονία ἐγένεε στὸν ἱερό Ναὸ τῆς ἀγίας Βαρβάρας Τούμπας. Κατ' αὐτὴν ὠμίλησεν ὁ ἱεροδιάκονος π. Στέφανος καὶ ὁ Παναγιώτατος ἀπήντησεν εὐκνηθεῖς τὰ κατὰ Χριστὸν ἱερά, θεία καὶ κράτιστα.

ΕΚΔΗΜΙΑ ΙΕΡΕΩΣ

Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ, τὴν 8-4-2014, ὁ πρωτοπρεσβύτερος ἱερεὺς π. Κωνσταντῖνος Παπαγιάννης, συνταξιοῦχος ἐφημέριος, λθόγιος, ἐξαίρετος οἰκογενειάρχης, ἔμπειρος πνευματικὸς καὶ εἰδικὸς εἰς τὰ ὕμνογραφικά, τὰ τυπικά, καὶ τὰ κατὰ τάξιν τελούμενα ἐν τῇ θείᾳ Πατρειᾷ καὶ πνευματικὸς ἐξομολόγος. Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐψάλη εἰς τὸν ἱερόν Ναόν τῶν ἀγίων Ἀποστόλων, ὅπου ὑπηρέτησεν ἐπὶ πολλὰ ἔτη ὡς ἐφημέριος. Τῆς νεκρώσιμου Ἀκολουθίας προέστησαν οἱ Θεοφ. Ἐπίσκοποι Θεουπόλεως κ. Παντελεήμων καὶ Θερωῶν κ. Δημήτριος καὶ πολλοὶ ἱερεῖς. Ἐξεφωνήθησαν ἐπικήδειοι. Αἰωνία ἡ μνήμη αὐτοῦ.

Ἡ Ὁρθόδοξη Θεολογικὴ Σχολὴ τῆς Μέκκας

➔ *συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 33*

ἀνεπίφογε ἐφημεροπευθῆνα, τὰ σχόλιά σου κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ κατώτερον τοῦ στεατοπυγικοῦ ὑποσυστήματος, ὡς αὐτὸ διατίθεται ἀπὸ τὸν κάθε Ἑλληνα Ἀνάρτη, ὅταν τὸν κατασκευαστοῦν.

β) Πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια, πάνω - κάτω, ὁ μακαριστὸς Μανόλης Ἀναγνωστάκης κι ἡ ἀφεντιά μου, ὡς μάργυρες κατηγορίας, ἀποκαταστήσαμε τὴν τιμὴ

τῆς συντροφισσᾶς μας, τῆς ὑπέροχης Ζώγιας Χρονάκη. Τὸ ἰσχυρὸν Συγκρότημα, τότε, πευθῆν καὶ ἐφημερὶς, καταδικάστηκε.

Ἀναμένω λοιπὸν ἀποκατάστασιν ἢ ἐπανάληψιν.

Καί, γνώτω ἡ δεξιὰ σου, αὐτὰ ποὺ ἀγνοεῖ ἢ μὴ ἀριστερὰ σου:

Μετὰ ἀπὸ τριάντα χρόνια, εἶμαι χειρότερος. Χείρων πυρρίκαυστος.

**Τό θαῦμα τῆς θεραπείας Καρκινοπαθοῦς
ἀπό τήν Παναγία τή Γοργοῦπήκοο
στόν Ἱ. Ν. Προφήτου Ἡλιοῦ Πυλαίας Θεσσαλονίκης**

*«Ὡς θεόβροντον κρήνην τῶν αὐτῶν χαρίτων Σου, τήν
θαυματουργόν Σου Εἰκόνα Θεοτόκε πλουτίσαντες...
σύ γάρ Γοργοῦπήκοος βοηθός...»*

Τοῦ Ἀρχιμ. Δημητρίου Τζιαφᾶ

Ἀπό τό ἔτος 1965, στόν Ἱερό Ναό τοῦ Ἁγίου Προφήτου Ἡλιοῦ στήν Πυλαία Θεσσαλονίκης, θησαυρίζεται ἀντίγραφο τῆς Ἱερᾶς καί θαυματουργοῦ εἰκόνας τῆς Παναγίας τῆς Γοργοῦπήκοου, τήν ὁποία ὄλως ἰδιαιτέρως εὐλαβοῦνται καί σεμνύονται οἱ ἐνοριῖτες καταφεύγοντες στή χάρη καί τή μεσιτεία της.

Τό ἔτος 2010, τό ὁποῖο ἀποτελέσσε καί ἐπετειακή χρονιά λόγω τῆς συμπληρώσεως ἑβδομήκοντα πέντε (75) ἐτῶν ἀπό τῶν ἐγκαινίων τοῦ νέου Ἱεροῦ Ναοῦ (29 Νοεμβρίου 1935) ὑπό τοῦ μακαριστοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κυροῦ Γενναδίου, δημιουργήθηκε στό νάρθηκα ἱερό παρεκκλήσιο ἀφιερωμένο στήν Παναγία τῆς Γοργοῦπήκοο καί καθιερώθηκε ἡ ἑορτή Της τήν 1η Ὀκτωβρίου ἐκάστου ἔτους. Παράλληλα θεσπίσθηκε νά ψάλλεται ὁ Παρακλητικός Της Κανόνας κάθε Τετάρτη καθ' ὅλη τή διάρκεια τοῦ χρόνου.

Τόν Ἰούνιο τοῦ 2012 διαγνώσθηκε σέ συνεργάτη τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, ἡλικίας 29 ἐτῶν, νεοπλασία στό πάγκρεας καί ξεκίνησε ἡ διαδικασία χημειοθερα-

πειῶν καί ἀκτινοθεραπειῶν γιά τήν ἀποκατάσταση τῆς υγείας του. Ἐπισκέφθηκε μάλιστα ἀρκετά ἐξειδικευμένα διαγνωστικά καί ἰατρικά κέντρα στήν Ἑλλάδα καί στό ἐξωτερικό. Τά ἀποτελέσματα ὁμως δέν ἦταν θετικά καθώς ἐξελίχθηκε μεταστατικά σέ διάφορα σημεῖα τοῦ σώματος καί συγκεκριμένα στό στομάχι, στό ἔντερο, στό αἷμα καί στόν ἐγκέφαλο.

Ἀξίζει νά σημειωθεῖ ὅτι ἐπί καθημερινῆς βάσεως οἱ ἱερεῖς καί οἱ συνεργάτες τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ παρακολουθοῦσαμε τό νεαρό ἀσθενή, ἔνδακρυ καί γονυπετῆ, νά καταφεύγει ταπεινά προσευχόμενος στή χάρη τῆς Παναγίας τῆς Γοργοῦπήκοο στό ὁμώνυμο παρεκκλήσιο. Ἐπίσης, καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς ἐπίπονης αὐτῆς δοκιμασίας, συμμετεῖχε ἐνεργά στή μυστηριακή ζωή τῆς Ἁγίας μας Ἐκκλησίας μέ τακτικότερη ἐξομολόγηση καί Θεία Κοινωνία. Πολλάκις μάλιστα, καί κυρίως τίς ἡμέρες κατά τίς ὁποῖες ὑποβάλλονταν σέ χημειοθεραπείες, συγγενεῖς καί φίλοι συγκεντρώνονταν στό Ναό καί ἔψαλλαν τήν Παράκληση τῆς Παναγίας.

Ἐνα ἀκόμη ἀξιοσημείωτο περιστατικό ἔλαβε χώρα τήν παραμονή τῆς πα-

νηγύρεως τῆς Παναγίας τῆς Γοργοῦπη-
κόου τὴν 30ῆ Σεπτεμβρίου τοῦ προα-
πελθόντος ἔτους 2013 κατὰ τὴ διάρ-
κεια τῆς πανηγυρικῆς ἱερᾶς ἀγρυ-
πνίας, ἡ ὁποία παραδοσιακά τελεῖται
στόν Ἱερό μας Ναό τὴν ἡμέρα αὐτή.
Στό ἱερό βῆμα παρέστη συμπροσευχό-
μενος ἕνας ὄσιος μοναχός ἀπό τό Ἅγιο
Ὅρος, ὁ ὁποῖος ἐνημερώθηκε γιά τό
πρόβλημα ὑγείας τοῦ ἐν λόγῳ νέου καί
ὑποσχέθηκε νά προσεύχεται καί νά τόν
μνημονεύει στό περιβόλι τῆς Πανα-
γίας, προφητεύοντας ὅτι σύντομα θά
θεραπευθεῖ.

Ἀνήμερα τῆς μεγάλης δεσποτικῆς
ἐορτῆς τῶν Θεοφανείων τοῦ τρέχοντος
ἔτους 2014, εἰσήχθη ἐσπευσμένα στή
μονάδα ἐντατικῆς θεραπείας τοῦ πανε-
πιστημιακοῦ νοσοκομείου ΑΧΕΠΑ
τῆς Θεσσαλονίκης σέ κρίσιμη κατά-
σταση, ὅπως διαγνώσθηκε ἀπό τούς
θεράποντες ἰατρούς. Τά ἀποτελέσματα
τῶν ἐξετάσεων βεβαίωσαν τὴ σοβαρό-
τητα τῆς κατάστασης καί ὁ κίνδυνος
γιά τὴ ζωὴ του ἦταν πλέον ὁρατός.

Ὅμως, ἄλλα οἱ ἄνθρωποι βούλο-
νται καί ἄλλα ὁ Θεός κελεύει! Τό βρά-
δυ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἡ Παναγία ἡ
Γοργοῦπήκοος ἐμφανίσθηκε στόν ὕπνο
τοῦ ἀσθενοῦς, κατὰ τὴν ὁμολογία τοῦ
ιδίου, καί τόν ἐνθάρρυνε ἀποκαλύπτο-
ντάς του ὅτι ἄκουσε τίς προσευχές καί
τίς παρακλήσεις τίς δικές του, τῶν ἱε-
ρέων καί τῶν δικῶν του ἀνθρώπων καί
θά τόν θεραπεύσει. Πράγματι, τὴν ἐπό-
μενη ἡμέρα, τό θαῦμα ἔγινε! Ἐνῶ μέ-
χρι τὴ στιγμή ἐκείνη βρισκόταν σέ κω-

ματώδη κατάσταση, ξύπνησε ἀπό τό
κῶμα καί ἐπικοινωνήσε ἀρχικά μέ
τούς ἰατρούς καί ἐν συνεχείᾳ μέ τούς
οἰκείους του. Οἱ ἐξετάσεις, στίς ὁποῖες
ὑποβλήθηκε τίς ἐπόμενες ἡμέρες, ἀπο-
δείκνυαν τό θαῦμα! Κανένα ἴχνος καρ-
κίνου δέν ὑπῆρχε σέ κανένα σημεῖο
τοῦ σώματός του πρὸς μεγάλη ἔκπληξη
τῶν ἰατρῶν. Σέ λίγες μόλις ἡμέρες, καί
συγκεκριμένα τόν 10ῆ Ἰανουαρίου,
ἔλαβε ἐξιτήριο ἀπό τό νοσοκομεῖο
πλήρως θεραπευμένος καί ἐπέστρεψε
κανονικά στόν Ἱερό Ναό, ὅπου συνεχί-
ζει νά διακονεῖ μέχρι καί σήμερα.
Πρὸς μόνιμη καί διηνεκῆ τὴν ἀπόδειξη
τοῦ θαύματος, ὅλα τά στοιχεῖα τῶν
ιατρικῶν ἐξετάσεων καί τῶν γνωμα-
τεύσεων πρὸ καί μετὰ τὴν ἴαση τοῦ
ἀσθενοῦς, κατατέθηκαν ἀπό τόν ἴδιο
καί θά παραμείνουν στό ἀρχεῖο τοῦ
Ἱεροῦ Ναοῦ.

Δοξολογοῦμε τόν ἐν Τριάδι Ἅγιον
Θεόν, ὁ ὁποῖος, παρά τὴν ἀναξιότητα
καί τὴν ἁμαρτωλότητά μας, «ἐπεσκέ-
ψατο ἡμᾶς ἐξ ὕψους» καί μᾶς ἀπέστει-
λε τὴν Παναγία Μητέρα Του καί μητέ-
ρα ὀλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους,
τὴν Πλατυτέρα τῶν Οὐρανῶν, τό
σκήπτρο τῆς Ὁρθοδοξίας καί τὴ δόξα
τοῦ θήλεος, νά μᾶς ἀγκαλιάσει μέ τὴ
μητρική της στοργή καί νά μᾶς γεμίσει
μέ πίστη καί ἐλπίδα χαρίζοντας τό με-
γάλο καί πολυπόθητο δῶρο τῆς ὑγείας
σέ ἕνα νέο παιδί τῆς ἐνορίας μας.

«Δόξα τῇ πρὸς ἡμᾶς Σου
ἀνεκφράστῳ προνοίᾳ Ἄχραντε»

